

ممرض حال شما تفکر کنید و ملاحظه نمائید که حجت حسیق چه بوده و علامت ظهور حق چه این ظهور باین مشهوری که انوارش عالم را احاطه نموده از آن ممرض و برقتش ایستاده و بعد باین کلمات مشغول شده لاجل توهّم نامر مثل اول ظهور که علمای فرقان سبحه ۵ ابردست و در کمال خضوع و خشوع درصاحب بعبادت مشغول و بشأنی اظهار زهد نمودند که چون اسم حق مذکور میشد برمیخاستند و یکسال خضوع و تواضع مینمودند و در زمان حین تواضع و خضوع برقتش فتوی میدادند و حکم بدون ایمان در حقش جاری مینمودند و بزبان متکلم که چگونه میشود ما ممرض از حق باشیم و حال آنکه شبها آمل بوده ایم و روزها از حق سائلیم ۵ هر وقت طاه رشود مطایمیم و سقا در حال ممرض بالله فوالله الذی لا اله الا ۵ و رأس منظر نفس حق را بسکین بفی و فحشا و سیف غل و بفضاء قطع مینمایند و در آن حین باگردن خاضع باین کلمه نادان که حق هر وقت طاه رشود من مطایم فوالله یا قوم شمارا نابالغ یافته که باین گونه ۵ زیانات تکلم مینمایند و اینقدر شمارا متوهّم یافته که حقی که بجمیع ظهورات طاهر شده فتوی برقتش داده و در کل حین بحاربه با جمالش مشغول و معدّلك باین اقوال تکلم نموده حسرتا و اسفا علیکم بما غفلتم عن الذی کان الطهر من کل ظهور و اشتغلتکم

بالحذی فوالله لو كنتم مطالما عليه لتفرن منه الف منازل
 ونسئل الله بان يفصل بيني وبينه ويطهر ارض التي اكسون
 عليها عن رجسها ولا الفاسقين او يسكنني في ديار اخسرى
 وانه لهدو وفضل على الصباد وانه لعلى كلشي قد يــــر
 بگو ای جاهل نفس محبوب نگاه راست و چون شمس لا شج و تو
 بصرفان او اليوم فائز نشده ای بلکه اورا با جمیع حجج و پراهین
 که عالم را احاطه نموده از اهل ایمان نمی شمردی معذلك
 بکلماتش تمسك بسته اراده نموده ای که ریاستی برای نفس
 خود ثابت کنی تالله الحق از اینک بکم کل الاشیا و لکن انتم
 لا تشعرون مثل شما عند الله مثل اهل فرقان است که بقول
 رسول ریاست خود را ثابت نموده اند و بر اعراض عزت و حکم
 جالس و بنفرا و وارد آورده اند آنچه را که در بین بصری در ابداع
 ندیده و ادراک ننموده ای مست خمر نفس و و از سلطان
 معلوم چشم پوشیده و بموجب خود تمسك بسته همین ذلت
 تو را کافی است که انکار نموده ای آیاتی را که باین دینت ثابت
 شده و با افتخار مینمائی و از برای خود شأن ثابت میکنی
 و معذلك شاعر نیستی از الم یکن لك شأن عند الله الاكشان
 الذینهم اعرضوا بعد ما آمنوا و انكروا بمد الذی اعترفوا
 ان انت من المارفين تالله الحق عر روح الامین راسه عن
 فعلك و انك ما استشمرت بذلك و كنت من الغافلین

وجلسن حوريات الفرفرات على الرماد من ظلمك وانك تكون
 في نفسك من الفرحين تالله الحق ينوح كلشئ في نفسه
 ويهكي ولكن انك غفلت و كنت من الممرضين و انت الكذبي
 تذكر المحبوب بلسانك لتشهد على الناس وتقتل محبوب
 الاولين والآخرين لويفتن الله بصرك لتشهد بان بظلمك
 قد علق المحبوب في الهوا و ترميه في كل حين برمي الحسد
 والبغضا ثم بسهام الفل والعناد ثم برصاص الاعراض
 وكان الله على ذلك لشهيد و عظيم اذ اينون محمد في الافق
 الاعلى ويهكي الروح في الرفيق الابهي ثم الكليم عنسد
 سدره المنتهى ثم عيون النبيين والمرسلين . اي مست
 باده غرور اقل من حين بشمور آي درخود و افعال خود
 تفكرنا گيرم براي گروه نابالغ امرالله را مشتبه نمودي و جميع
 هم تورا من دون الله ساجد شدند چه نغمي براي تو حاصل
 لا فورب العالمين جز خسرات دنيا و آخرت حاصلی ندا
 وندارد و اگر اليوم بر سرير باقوت جالس شوي عند الله بر ارض
 ه او به ساکنی فوالله اگر بسمع فذارت استماع نمائی ميشنوي که
 همان ارضی که بر آن جالسی پناه ميبرد بخدا از تو و ميگويد
 اي غافل بچه حجت و دليل حق خود را ثابت مينمائي و حق
 من له الحق و به حقق الحق را انکار ميکنی فاق عليك و
 على الذين اتخذوك لا نفسهم من دون الله حبيب بحق من

نشدی دیگر چرا بر قتلش قیام نمودی آخر بیست سنه در حفظ
 تو سمن نمود مع آنکه عالم بوده بما فی قلبك واگر آنی اراده
 میفرمود موجود نبودى مع ذلك متنبه نشدی و یا دارا عالم
 فعل خود را بحق نسبت داده ان تالله نیست در این قلب
 مگر انوار تجلیات فحریقا و هر ضر نفسی راضی نه . ان یا اخی
 اسمع ندا ۵ ذالذی وقع من ظلمك فی ۵ ذال بشر الذی لم
 یکن لها من قعر و کان فمیصه مرشوشا بدم صادق من غلک
 و فی قعر البئر ینادى و یقول یا اخی لا تفعل یاخیک کلمسا
 فصل ابن آدم یاخیه یا اخی اتق الله ولا تجادل بآیاتى
 ولا تحارب بنفسى ولا تقتل الذی جعل سدره محلا لسیف
 الاعداء لثلا یرد علیک من ضرّ و کان ان یحفظک فی کل
 اللیالی والا یام و فی کل بکور و اسمیل یا اخی تالله الحو ما
 اتدق عن الهون ان ۵ ذال اوحى یوحى علمنى شدید الروح
 عند سدره المنتهى تالله یا اخی ان ۵ ی من تلقا نفس بل
 عن لدن عزیز حکیم کما اقبلت الیک لثلا تحدث من فتنة
 لیفتسنن بها الصبار حفتلأ لا مر ربک تالله رمیت نحو روى
 الشقاق و کما تقربت بک لعل تسکن بذلک نفسک قمت على
 بالنفاق و بهشهد بذلک ارکانک ان انت من المنکرین تالله
 یا اخی کما کنت صامتا عن بدایع ذکر روى القسوس
 أقامنى على امره و روى الاعظم ایقلنى عن رقدى و انداقنى

بالحق بين السموات والارضين ان كان هذا ذنبى فلست
انا اول من اذنب فقد ارتكب ذلك الذينهم كانوا من قبلى
ثم الذى سقى بعلى فى ملكوت الاسماء ثم بمحمد فى جبروت
القصى ثم بابنى فى الملا^ة الاعلى ثم بالكليم فى هذا السينا^ة
المقدس المبارك المزيه الرفيع يا اخى فانظر فى كتب
النبين والمرسلين ثم فى اياديهم من حجج الله وبره^{انه} انه
ودلائله وآثاره وظهوراته وآياته ثم انصف فى اخيك ولا تكن
من الذينهم تلموا نفس الله ثم استظلموا ليدخلوا الشك والر^{يب}
فى قلوب المؤمنين تالله لما عرف اخيك بانك قمت عليه ولسن
تسكن نار الحسد فى صدرك وخرج بنفسه وادله وحده ودخل
بيتا اخرى وعلق على وجهه باب الدخول والخروج وكان فيه
لمن السالكين ومع ذلك انك انت يا اخى ما سكنت فى نفسك
وثبتت وارسلت ما ارسلت تالله ان القلم يستحي ليجرى
على ما ذكرت وبما افتريت على اخيك تالله بذلك نسيت حرمتي
وحرمة الله بين المباد فسوف تشهد وترى وان تكونون
حينئذ لمن الغافلين اذا قم عن رقد نفسك وهواك وقسمي
شارب الحسد و قلم انظفار البغضاء ثم تاليب من طيب الوفاء
ثم غسل بجماله القدس وضع وجهك على التراب بخضوع وخشوع
وانابة ورجوع محبوب وقل اى رب انا الذى فرطت فى جنب
اخى فى هذا الليالى والايام و كنت غافلا عن بدايع ذكرك^{لحكيم}

اذا يا الهى فارفع الحجاب عن بصرى لا عرف نفسك واقوم
بشأنك وانقطع عما سواك واقبل الى وجهك الكريم ثم
اجعلنى من عبادك الذين جعلت لهم مقعد صدق عندك ثم
ارزقنى من تسنيم عنايتك وكوثر افضالك ثم الحقنى بعبادك
المخلصين الذين ما التفتوا بالدنيا ولا برياساتها ولا بما
فيها وعليها وانقطعوا بانفسهم و اموالهم فى سبيل بارئهم
وكانوا من المنقطعين اى رب لا تدعنى بنفسى ثم خذ يدي
بيد قدرتك ثم انقذنى من غمرات النفس والهوى ولهيبتها
ثم اجعل تلك النار على برد اوسلاما وروحا وريحانا ثم
اكتهنى من عبادك المنقطعين اى رب وفقنى لخدمتك وتبليغ
آياتك ثم اجعلنى ناصرا لامرك وحاظا لدينك وناظرا
بشأنك ومعينا بدافع افضالك واكرامك وانك انت المقتدر
على ما تشاء وانك انت العزيز الكريم . اى رب لا تخيب من
تمسك بحبل عنايتك ولا تدارد من علق سبابه الرجاء على جبل
جودك و افضالك . اى رب لا تحتجبني عن منبع رضاك
ثم ارضنى بالاقرار بما رضيت ونزلته عن غمام فضلك وسحاب
عز مكرمك وانت الممداني فى كل الاحوال وانك انت الغفور
الرحيم . اى رب لا تمصر جسدى عن قبض الانصاف ولا قلبى
عن برد الاعتراف بنفسك الرحمن الرحيم . اى رب فاجعل
قدمى ثابتا على صراطك بحيث لا انكر ما دعوتنى به فى كل

آياتك و الواحك و زبرك و كتبك و اسفارك و صحائفك قد سسك
المنيع اى رب فاجعلنى ناظرا الى شجر مواديك و راجعا
الى بحر غفرانك فلا تعرض عن جميل ثنائك و انك انت القادر
على ما نشاء و انك انت المقتدر على ما تريد و ايدنى بان لا انكر
ما حقق به ايمانى و ثبت ذكرى و رفع اسمى و يمتث كينونتى
و ذوت حقيقتى و كنت من المؤمنين . اى رب لا تحرم من
وقف تلقاء مدبر رحمتك و تشبهت بذيل احسانك و فضلـك
اى رب اكتب لى كلمة من عندك لا لكون متذكرا بها فى
المشى و الاشراق و فى كل حين كذلك تنطقك لسان المظلوم
فى قصر الجبل لصل تتخذ الى شدار الانصاف من سبيل اذا
يخادب الله نسيم قدسه الذى يهب عن شدار العرش و جعله
رسولا من عنده على السالمين لانه لم يجد فى تلك الايام
من رسول يرسله الى الصبار ببشارات امره و يجمعهم من
الذاكرين و المستبشرين لانه وقع فى سجن الذى انقذت
عنه ايدى المريدين و ارجل القاسدين و من دون السجن
وقع فى بحر الحسد التى ما طالع بقصرها الا نفسه المحصى
المليم الخبير كذلك قسى الله من قصص الحق بلسانه
الصادق المتكلم المليم الامين . اى نسيم عبا چون
قاصدى ملاحظه نميشود تو براهه قميص بها از رضوان بقا
بر مریدین از احبابم مرور نما و بنفثات روح و آيات ظهور

جمیع را آگاه کن که شاید بعضی از نفوس از جمیع من
 علی الارض و تعلق بآن پاک و مقدس شده بفردوس اعظم
 راجع شوند و لکن ای نسیم بانقطاع تمام مرور نما بشأنیکه اگر
 ضرر عالمین بر تو وارد شود صابر شوی و اگر نعمت آن بر تو
 نازل گردد توجه نمائی چه که اگر از جهات حسد و بغض
 ورد قبول و سکون واضطراب جمیع من علی الارض مقدس
 نشوی قادر بر تبلیغ این امر بدیع و فائز بحمل اصرار ربانی
 نگردی کذلک یا امرک لسان ربک لتکون من العاملین
 بگو ای احباب وای اولی الالهاب آخر قدری نظر را از توجه
 بدنی و مشغولات آن مقدس نمائید و بدیده بصیرت در امورات
 ظاهره و مشغولات لامعه که از شداد عرش الهی ظاهر و پدید
 است ملاحظه نموده تفکر نمائید که شاید در این ایام که سکر
 غفلت جمیع اهل سموات و ارض را احاطه نموده خود را بطنه
 احدیه الهی گشائید و از بدایع رحمت بی زوالش محروم نمائید
 که میاد نمودن بآلله از مقصود اولیه رحمانی محجوب گردید
 و از معرضین در کتاب رب الارباب محسوب شوید من دون آنکه
 شاعر باشید فنمودن بآلله عن ذلک یا اولی الالهاب جمیع
 انبیاء و رسل نام را بسبیل عرفان جمال رحمن دعوت
 نموده اند چه که این مقام اعظم مقامات بوده و خواهد بود
 قدری ملاحظه نموده در ارسال رسل الهی که بچه سبب

وجهت این هماکل احدیه از غیب بصره شهود آمده اند و
جمیع این بلا یا وزایا که شنیده اید جمیع را تحمل فرموده اند
شکی نیست که مقصود جز دعوت عباد بصرقان جمال رحمن
نبوده و نخواهد بود و اگر بگوئید مقصود او امر و نواهی آن بوده
شکی نیست که این مقصود اولیه نبوده و نخواهد بود چنانچه
اگر بمبادات اول سموات و ارض قیام نماید و از عرفان الهی
محروم باشد اگر نفسی بعاطفین آن نبخشیده و نخواهد
بخشید و در جمیع کتب سماویه این مطالب مشهور و واضح
است و اگر نفسی عارف بحق باشد و جمیع او امر الهیه را ترک
نماید امید نجات دست چنانچه نزد اولی البصر واضح
و مبرهن است پس مقصود اولیه از خلق ابداع و ظهور اختراع
و ارسال رسل و انزال کتب و حمل رسل مشقتهای لایحصولی
جمیع بملت عرفان جمال سبحان بوده پس حال اگر نفسی
بجمیع اعمال مشغول شود و در تمام عمر بقیام و قعود و ذکر
و فکر و مادیون آن از اعمال مشغول گردد و از عرفان الله
محروم ماند ابد ثمری با و راجع نخواهد شد و عرفان الله
هم لا زال عرفان مظهر نفس او بوده در میان خلق او چنانچه
در جمیع کتب خاصه در بیان که در جمیع الواج آن این مطلب
بلند اعلی و این لطیفه امر قصوی مذکور گشته و مبرهن آمده
فطوی للمارفین .

و اگر بصراطی ملاحظه شود مشهود میگردد که جمیع هیاکسل
احدیّه که جان و مال و ننگ و نام را در سبیل محبوب انفاق
نموده اند در رتبه اولیه مقصودی نداشته اند جز آنکه عباد را
بشریعه عرفان کشانند حال ملاحظه در انبیا^ع نمائید که چقدر
بلاهای لا محصی حمل نموده اند که شاید ناسر حجابات و هم را
خرق نمایند و از کوثر یقین مشروب گردند و چون حجابات^{ظلیظه}
و همیه در انظار بسیار بزرگ و مهیمن بود لذا هر رسول که از
جانب حق ظاهر شد جمیع براهتراض بآن نفعه ربانیه قیام
نموده اند تا آنکه ارسال رسل منتهی بهادی سهل در سنه
ستین شد ملاحظه شد که چقدر ناس بوه میآت انفس خود از
شایائی قدس یقین دور مانده اند به شأنی که از خدا جز هوئی
از یقین جز ظن مبین در ما بینشان مذکور نه و چون جمال علی
اعلی امر بخرق احجاب فرمود جمیع براهتراض قیام نمودند
تا آنکه معدودی قلیل باصل مقصود عارف شده جمیع حجابات
و همیه و سبحات غنونیّه را بنارسدره ربانیه محترق نموده
بعرفان جمال رحمن فائز گشتند **تالله الحق اگر نفسی در آنچه**
بر آن جمال مبارک وارد شده از اعراض علما و بلاهای لا تحصی
تفکر نماید در تمام عمر بناله و نوحه و ندبه مشغول گردد تا
آنکه اهل کین آن جمال مبین را در هوا معلق نمودند و
برصاص شرك و بغضاء آن سدره عز منتهی را قطع نمودند و آن

جمال مبارك در حینی که مملوق بهوا بود در سرّ سرّ بلسان
 ناطق مبین باین کلمات محکم و متین تکلم میفرمودند که
 ای اهل بیان قدری تفکر در این خلق نمائید که جمیع خود را
 عارف بحق میدانند و سالک سبیل یقین میسرند و در کل احیان
 باز کار و کلمات رحمن مشغول شده اند بقسمیکه بومی از آپسام
 او امر طیبك علام را ترك ننموده اند و اگر هم از نفسی ترك شده
 خود را نادم مشاهده نموده و معدلك جوهر رحمن و سنازج
 سبحان را که بصرفان او متمسك بوده اند مملوق داشته و شهید
 مینمایند و ابدا عارف باونگشته و خود را از جمیع فیوضات الهیه
 و عنایات عزّ رحمانیه محروم داشته اند در قمر نازند و خود را
 از اهل جنّت میسرند در بحر عذاب مستغرقند و خود را از احباب
 ربّ الارباب میدانند و در منتهی بمد از حق خود را از اهل
 قرب فرض گرفته اند پس شما ای اهل بیان در کل حین توکل
 بجمال ربّ العالمین نمائید و باو پناه برید که مباد ابر جمال
 در ظهور اخرایم وارد آورید آنچه این گروه در این حین وارد
 آورده اند ای اهل بیان فته فرقان حجتی در دست
 نداشتند مگر فرقان که فارق بین حق و باطل بوده در آن ایام
 و چون جمال عزّ رحمانیم از افق قدس سبحانیم طالع و مشرق
 شد بهمان حجت و دلیل بل اعظم نفس خود را ظاهر فرمودم
 که شاید از حجت قبل بحجت بمد آگاه شده خود را از حرم

تصدیق جمال یقین محروم نسازند ومع ذلك در کمال ایستقامت
 آیات فرقان را تلاوت مینمایند و از این آیات بدیعه که حجّتش
 چون شمس ما بین سما و ظاهر و لایح است ممنوع و محروم گشته
 چنانچه در حین ظهور آیات عزّیه الهیه جمعی مذکور نمودند
 که این آیات از کتب قبل سرقت شده و بعضی لسان غافلشان
 باین تکلم نموده که این آیات از معدن نفس و دوی ظاهر
 کذبت اشهدنا هم ان انتم من الشاهدین تا آنکه امر مقامی
 رسید در حینی که بذکر توکل مهجستند جسد را مجسوم
 نمودند و در وقتیکه بصرفانم افتخار مینمودند بر جمال مصروفم
 رصاص کین انداختند این است شأن دنیا و اهل آن تا آنکه
 روح لطیفم از آلائش نفس مشرکه فارغ شده بقرآ عزّ ارفع
 اعلی و رفیق اقدس ابعی طهران نمود و بعد از ارتقای
 روح مبارک بافق ابهی بطرف عنایت و لحاظ مکرمت بمذعبان
 محبتم ناظم که کدام بوصایایم عمل مینمایند و با مردم مطیعند
 اذا ینطق لسان القدم عن افق الابهی و یقول یا ملاء البیان
 هذا جمالی قد ظهر بآیاتی ثم ظهوراتی لم کفرتم به و اعرضتم
 عنه اذا یقنت بانکم ما آمنتم بنفسی کما ثبت فی حین ظهوری
 بان ملاء الفرقان ما آمنوا بحمد مظهر نفسی کما ظهر نفسی
 ظهور محمد بان ملاء الانجیل ما آمنوا باهلی کما ظهر حیسین
 الذی جاء الروح بان امة التوریه ما آمنوا بالکلم اذا فارجموا

ثم انظروا الى ان ينتهي الامر الى ظهور الاول وكذلك تلقى عليكم من اسرار ما كان لعل تكونن في انفسكم لمن الشعاعين واز شهادتم ايامي نگذشته که عنایت جدید از شطر قدس واهی و مکرمت منبع از افق عزّ اعلی اشراق فرمود و ساندج قدم بجمال اعظم اکرم از رضوان غیب ظاهر شد بهمان حجتی که مسکن حجت قرار داد و بهمان برهان که عند الله مقبول بوده بلکه بجمیع شئونات احدیت و ظهورات عزّ صمدیت و بطوانات غیب لا یدرک و دلالات عزّ لا یمرف ظاهر شده مع ذلك شمسای ملاء بیان از کل جهات باسیاف غل و اشارات بر حول عرش^{عظم} جمع شده اید و در کل حین از سهام کین بر این جمال عزّ منبع وارد آورده اید قسم بجمال اگر حال ملاحظه نمائید و بطرف حقیقت بر فبق اعلی متوجه شوید ملاحظه مینمائید که از جسد م بحور دم جاری و از ارکانم آثار اسیاف کین ظاهر آخر تفکر نموده اید که بچه سبب نفسم را انفاق فرمودم و اینهمه سیوف فحشاء و رصاص و بغضا برای وارد آید و این بسی واضح است که مقصودی جز عرفان مظهر نفسم نبوده و چون مظهر نفسم بتمام ظهور ظاهر شد اینگونه معمول داشته اید که مشهود شده حال اگر در موقف حشر انبر از شما سؤال شود و از آنچه بیان عامل شده اید استفسار رود در جواب ربّ الارباب چه خواهید گفت لا والله اید ا قوت تکلم نخواهید داشت چه که

ایمانی از غیبتیتم نگذشته و جمیع حجت ظهور و امور وارده را به چشم
 خود مشاهده نموده اید و معذلك از جمالی که بقول او گل شئونات تقیبه
 و بعد به محقق شده غافل شده اید و بحجبات نفس و هوی از منظر اعلی
 محجوب مانده اید ای قوم در تمام اوراق بیان کل را به این ظهور قدس
 صمدانی بشارت دادم و فرمودم که مهرداد رحین طلوع این نیر اعظم
 بشری از آنچه خلق شده مابین سموات و ارض مشغول شوید و از جمال
 قدم متحجب بمانید و همچنین تصریحا فرمودم که ایاکم ای قوم
 اگر در حین ظهور بواحد بیان محتجب شوید و این معلوم بوده
 که واحد بیان اول خلق بیان عند الله محسوب و هر کل سبقت
 داده ام و همچنین بنص صریح فرموده ام که ایاکم ای قوم اگر
 حین ظهور محتجب شوید بآنچه نازل شده در بیان و حال شما
 ای قوم بوعفی که در بیان نازل شده و نعیب انید که مقصود چیست
 و در باره چیست چه که ابدان نفسی از مقصودم مطلع نبوده
 معذلك از موجد وصف و منزل و مظهر و محقق آن که بقولی از او
 اینگونه هیاکل خلق شده و میشوند معرض شده اید و کاش بایمن
 اکتفاء مینمودید بلکه بر قتلش فتوی داده اید و الله در کل
 احیان مثل شعل شعبان این جوهر رحمن را از بیت نموده اید
 مؤمن نشدید و بحق عارف نگشتید دیگر هر قتل و ضررش چراراضی
 شدید قسم بجهالم که از کاش انصاف ننوشیده اید
 و از بحر رضایم نجشیده اید بهمن عدل قدا

نگذارده اید و درکوی متبصرین مرور ننموده اید ضلالت را
 نفس هدایت شمرده اید و صرف شرك را جوهر توحید
 دانسته اید و جمیع شما همین ظاهر دیده اید نفسی را که
 بیست سنه حفظ فرمود و الآن موجود است و با قدرت بسراو
 و اطلاع بما فی سرّ او در کف حفظ رحمانیش حفظ فرمود
 معذلك برقتش قیام نمود و چون اراده و فعلش بین مهاجرین
 انتشار یافت لذا محض ستر اعمال شنیعه خود و القای شبهه
 در قلوب متوجه بهفتریات مجعوله مشغول گشت و افعال و
 اعمال خود را سازج قدم نسبت داده که شاید عباد را از یمن
 یقین بشمال وهم کشانند و شما آنچه را بهسر دیده اید و
 ادراک نموده اید انکار نموده و بهفتریات مجعوله از ظلمت
 احدیه محتجب مانده اید قسم به جمال عز تقدیرم که آنچه
 درباره این جمال مبین نوشته اند حجت است بر کل در کذب
 قائلین و اثبات این امر مبین چه که نسبتهایی ذکر نموده که
 کذب اظهرازشمس است در وسط سما چه که جمیع با این جمال
 عزّ اعلی معاشرت نموده اید و بقدر ادراک خود ادراک نموده
 و معذلك باین کلمات مجعوله از منزل آیات احدیه معرفی شده
 و سلمنا که صادقند آیا حق را بفعل ما پشاه ندانسته اید
 و پناه بحکم ما برید موفق نشده اید از جمیع این مراتب گذشته
 این جمعی که در این سفر مع اللّٰه هجرت نموده و اکثری از

امورات را ببصر و فواد خود ادراک نموده اند و شهادت میدهند
 که حق جل شأنه بجمیع شئونات از کل ماسوا^۱ ممتاز بوده و
 خواهد بود مع ذلك این نفوس را کاذب دانسته اید و کسانی
 که اصلا مطلع بر امر نبوده و نخواهند بود و در مناهاج وهم و
 ظن سالکند صادق دانسته و میدانید فاق لکم یسار
 ملا^۲ العتوه من قسم بجمالهم که حجت بالغه الهی بر کل تمام
 شده و کلمه تامه اثر از افق صدق مشرق گشته و الیوم بناهی
 جز بناها^۳ شر نه و ظلی جز ظلمات مشهود نه و بشنوید ندای محبوب
 خود را و آنچه به سر دیده اید متمسک شوید و از عروه^۴ وهم
 بگسلید و اگر به صرح حقیقت ملاحظه نمائید تالله اهل ملا^۵ اعلی
 در نوحه و تدبیه مشغولند و جمیع حوریات و غرفات در چنین وناله
 اوراق سدره منتهی از ظلم این ظالمان پژمرده گشته تالله
 الحق اریح رحمت رسد من از شطار امثال مقطوع و اشراقیات
 انوار و وجه سبحان از اهل الوان ممنوع تالله الحق ظلمتی
 نموده اید که کل اشیا^۶ از حیات خود منقذ^۷ شده اند و الیوم
 خلقی باقی نه چه از اهل ملا^۸ اعلی و چه از اهل مداین بقا^۹
 و چه عاقبتی لجه اسما^{۱۰} مگر آنکه کل لطائف را بحزن تبدیل
 نموده اند و قسمی سود پوشیده اند و جمیع ملا^{۱۱} کروب^{۱۲} و
 حقائق انبیا^{۱۳} و مرسلین در غرفات عز تمکین بنوحه مشغول و شما
 ای غافلین ارض سرورید و در ارض هاویه بکمال فرح سیر می نمائید

جوهر دین را کشته آید و بگمان خود بر سر دین و ایقان جا
 فوالله یا قوم شبه این ظهور ظاهر نشده و چشم امکان ندیده
 بشنوید ندانیم را و نباشید از احتیاط کنندگانی که در ملائقرقان
 بودند بشانیکه احتیاط از دم بموضه مینمودند و بر سفک
 دم الله فتوی میدادند. ذکر مشغول بودند و چون آیات
 سله ان ذکر بر آن گروه القامی شد صیحه میزدند که این از کار
 را بگذار و ما را از ذکر الله غافل مکن این بوده اعمال و افعال
 آن گروه که مشهود گشت و شما ای اهل بیان در این ایام
 بجوهر آن اعمال مرتکب و عاقلید و خود را از حق شمرده و
 می شمرید اذا شهد الله و ملائکته و انبیاءه و رسله و الذینهم
 یطوفون فی حول عرشه و کل ما خلق فی السموات و الارض بانسی
 ما قصرت فی تبلیغی ایاکم و بلغتکم رسالات الله حین ظهوری
 و حین ارتقائی و هذا الحین الذی اظهرت نفسی عن اسق
 الابهی و القیت علیکم الحکمة و البیان و عرفتکم جمال الرحمن
 و اتعمت الحجّة لکم و الدلیل علیکم و البرهان فیکم و ما بقی
 من ذکر الا و قد القیتکم اذا یا الهی انت تعلم بانسی ما قصرت
 فی امرک بلغت هؤلاء ما امرتنی به قبل خلق السموات و الارض
 و بینت لهم مناهج عدلک و اظهرت لهم مسالک رضائک اذا یا
 الهی فارحم علی هؤلاء * و لا تجعلهم من الذین اعرضوا عنّی
 و انکروا حتی و جادلوا بآیاتی الی ان سفکوا دمی و قطعوا

جوارحي اذا يا الهى ايدهم على امرك ثم انصرهم بنصرتك
ولا تجعلهم محروما عن هذه النفحات التى هبت عن هذا
الرضوان الذى خلقته فى قطب الجنان ولا تمنهم عن
فوحات التى ارسلته عن افق اسمك الرحمن اذا فاحدث يا
الهى فى صدورهم من نور كلماتك نار انجذابك ليقلبهم من
قدرة المحضه الى يمين عرش رحمانيتك ثم اشتعل يا الهى
فى قلوبهم مشاعل عشقك و اشتياقك ليحترق بها حجابات
التى منعتهم عن ساحة قربك ولقائك ثم خذ يا الهى اياديهم
بايدى القدرة والاقتدار ثم انقذهم عن غمرات الوهم
والهوى وبلغهم الى مقرالذى قدسته عن اشارات كلما خلق
بين الارض والسما . ثم انق عليهم كلمة التى بها اتجذب
افئدة المارفين الى سما عز الطافك وقلوب المقرمين الى هـ وا
قد من افضالك ثم اجعلهم يا محبوبي من الذين ما منعتهم كل
من فى السموات والارض عن التوجه الى شطرنمايتك والا استقرار
على امرك والاعتراف بحضرتك والايقان بلقائك انك انت
الغفور الرحيم المعطي العزيز الناصر الكريم .

بِسْمِ اللَّهِ

لوح مبارك در جواب سائل كه كيفيت اداى
حق الناس در عالم بعد چگونه است؟

قوله تعالی :

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي وفي بما اوحى على كافة انبيائه ورسلكه وبشر
الكل باياته و منها يوم الذي وعدنا به في محكم كتابه
بقوله جل سلطانة يوم يغني الله كلا من سمته وانه هو يومنا
هذا اذ اري بانه اغنى فيه كل من دخل في ظله من سمعة
علمه وحكمه بحيث قد اودع فيه زمام الملوم في قبضته اقل
عبيده وفي صفقة اذل رعيته اذ تصك بحبل حبه في ايام
ظهوره والحمد لله الذي يلهم من يشاء بجنود وحيه ويقذف
في قلب من يريد نور علمه لا اله الا هو والظاهر بظهور نفسه
بحيث ما بقي له حجاب الا نور جماله ولا سحاب الا فرط ظهوره
ثم الصلوة والسلام على اشرف صفوته وسيد بريته وعلى اله
وعترته ثم على اوليائه الذين قاموا بامرهم واستقاموا في حبه
وبعد معروض ميرود كه مكتوب ان محبوب مشهود رفت وما يسه
بهجت و سرور شد انشاء الله .هـ .ميشه اين توفيق رفيق باشد
واين تائيد مستدام ماند كه گاه گاهي از حال آوارگان بيداي
نالامي و گمنامي خواهند و تفقد نمايند فجزاك الله
احسن الجزا و وفقك لما تحب و يرضى و اينكه سئوال نموده
بوديد كه چگونه احقاق حق در عالم بعد موت و ادای حقوق
الناس در قيامت كبرى كه بيوم الجزاء تصبير شده بتصوير آيسد

وامکان بپذیرد و حال آنکه این زخارف و اموال و حقوق گسه
در حیات باطاله مطالب و مشهود در عوالم بعد موت وجودی
ندارد و بر فرض وجود بصاحبان حقوق نفی نمیده و ثمری
نمی بخشد پس چگونه در آن عوالم احقاق حقوق گفته میشود
چنانچه در السنه مصروف که خداوند رحمن گاه میشود که از حق
خود میگذرد و عفو نماید ولیکن از حقوق الناس نمیگذرد تا آنکه
ادای حق آنها شود .

یا حبیب قلبی از امری سؤال نمودی که بغایت صعب و مستصعب
است چه که فهم این مقام موقوف به فهم و ادراک ایام بعد موت
و عرفان یوم القیام است و ادراک ایند و مقام قلب فارغ میخواهد و
و گوش با هر لازم در گوش لایق اصفا این سر و نه گوش که
نمره صور و نمره ناقور را از سما ظهور اصفا ننماید دیگر
چگونه زمزمه طیور را شنود ولی چون در اجابت فرمان آن حبیب
مکرم ناچارم لهذا باختصار مجلی اظهار میدارم و بد کسر
بعضی اشباع و امثال اقتصار مینمایم و لا حول و لا قوة الا بالله
الواحد القهار پس عرض مینمایم که آنچه در این عالم ناسوت
و عالم حدود بهر اسم و رسم و بهر صورت و وصف دیده و شنیده
دره رعالی از عوالم الهی ظهوری و شهودی مناسب و ملائم
با آن عالم دارد و با اسم دیگر و رسم دیگر و صورت و وصف دیگر
جلوه مینماید و رخساره میگذارد این فانی که از عالم شنیده

راجع بصورت و قمیص است نه بحقیقت و ذات والبتہ حقایق
اشیاء بجلوہ ۵ ای مختلفہ و ظہورات متغایرہ حقایقا ہمہ
حقایق درہ عالمی جلوہ نمایند و رخسارہ گشایند حکم ای
بالغین کہ از رخیق معانی آشامیدہ اند بتجسم اعمال قائل
شدہ اند ولکہ درمن قال حضرت ذوالجلال میفرماید :
سیجرہم وصفہم مطلع وحی رحمن فرمودہ الناس مجزیون
باعمالہم ان خیرا فخیروان شرّا فشرّ پس معلوم میشود کہ
عمل باقی خواہ ۵ بود و ۵ روصف ۵ ستی خواہ ۵ داشت تا آنکہ
بنفس و صفی عمل جزا دادہ شوند پس ۵ روصفی ۵ و ۵ رعملی ازہر
عالمی ظاہر شود درہ عالمی صورتی دارد و جلوہ مینماید
لیجزی کل نفس بما کسبت و انہ سریع الحساب و ہر گاہ بخوا^۵
از برای تفہیم این مطلب و تشریح کیفیت ظہورات اشیا را در
عواالم لا تحصی ذکری نعایم و مثلی آرم کہ اقرب بفہم و اد راک
باشد بہتر از عالم نوم مثلی بنظر ندارم تا ذکر نعایم النّوم
اخ الموت گفته شد تا ہر ادر را ہشابت ہر ادر ہشاسی پس
ملاحظہ نمائید کہ در عالم رویاً اموری مشاہدہ میکنید و بعد از
بیداری در این عالم اورا با سعی دیگر و صورت و وصفی دیگر
تعبیر میکنید و تفسیر مینمائید و بعد ۵ م بہرور ایام ۵ همان قسم
کہ تعبیر گشتہ و تفسیر شدہ مشہود میرود پس ای ہر ادر ہر گاہ
خود از اہل رویاً بودہ و در عالم رویاً چنین امری دیدہ ای کہ

در آنجا اسم دیگر و وصف دیگر داشت و در اینجا هم اسم
 دیگر و وصف دیگر دارد پس در عالم بعد از عالم موت هم
 همین اختلاف صور را تصدیق نما و یقین بدان که حقیقت
 ذات واحدیت و صورت و وصف مختلف و هرگاه خود این مقام
 را همین شهود ندیده رجوع به تمبیرات عارفین از معبرین
 نما که از هر فعل و هر قول تمبیری کرده اند و از هر شئی تفسیری
 نموده اند اصدق القائلین بذکر رویای حضرت یوسف علی ولی
 عصرنا و علیه السلام و بذکر تمبیرات و تفسیرات آن حضرت
 از رویای نفسین مذکورین در کتاب ناطق است حال تفکر نمائید
 که آن چه عالمی است که در آن عالم پدر و مادر بصورت شمس
 و قمر دیده میشود و برادر بصورت کوکب بنظر میآید و این چه
 عالمی است که بعکس دیده میشود چنانچه شمس و قمر بصورت
 پدر و مادر شهود رفت و کوکب بصورت برادر طحوط شد
 قوله جل سلطانہ انی رأیت احد عشر کوکبا و الشمس و القمر
 رأیت ہم لی ساجدین و تمبیر این رویا وقتی ظاهر شد که
 که آنحضرت بر سر برهزت جالس گردید و حضرت یعقوب علیه
 السلام با بازده برادر بر قدم او افتادند پس بعد که این
 مسئله ثابت و محقق شد احقاقی در هر عالمی بصورتی که
 در آن عالم داده خواهد شد و البته اگر غیر این باشد احقاق
 حق نشده مثلی برای تو میزنم شاید بتعداد امثال آنچه عرض

شده بفهم نزدیک گردد و مطالب تصدیق شود ملاحظه کن
هرگاه نفسی در فصل ربیع حبه و هسته از نفسی غصب نماید
و در بهستان خود بذرافشانی کند تا آنکه سبز و خرم شود و
بالاخره در فصل صیف بمقام ثمر و پاشجر برسد و بعد سلطان
عادل اراده فرماید که در این فصل که صیف شده است
حق مظلوم نماید چه نحو معمول میدارد آیا در عوض حبه و پاش
هسته اخذ میفرماید و یا آنکه نفس شجر را با ثمری که با اوست
اخذ میکند و تسلیم میدهد البته خواهی گفت شجر را و حال
آنکه اینصورت غیر آنصورت است و این اسم و وصف غیر آن اسم
و وصفی است که در فصل ربیع داشت بلکه آن حبه و هسته
در فصل صیف بزعم تو وجود ندارد و بهر فرض وجود اگر همین
اداشود برای صاحب ثمری نمیدهد و نتیجه ندارد چه که
فصل ربیع که هنگام بذرافشانی بود منقضی شد و حبه و هسته
آلت معطله خواهد بود و این بمنظر ظاهر قاصر است که گفته
شد که وجود ندارد و ثمر نمیدهد ولیکن در حقیقت و واقع این
حبه و هسته موجود و بصورت شجر و ثمر که اعلی و اعلی است
مشهور و بسا میشود که احقاق حق در همین عالم شده باشد
و تو آگاه نباشی چنانچه گاه میشود که زخارف و اموال قمیص
قضایا و بلا یا میشود و بلا و قضا بصورت مال جلوه مینمایند
چنانچه تلف اموال گاه میشود که سبب و علت رفع بلا میگردد و

شد
 در این مقام فرق نمیکند که این تلف اموال با سبب سماوی یا
 و یا آنکه نفسی ظلم کند و بعد آن اخذ نماید پس چنین مالی
 هر که غصب کند و اخذ نماید قضا و بلا را از تو رفع نموده و بر خود
 وارد آورده آیا احقاق حق بهتر از این متصور است لا ورب
 العالمین و اگر بخواهم از ظهورات اعمال و افعال و اقوال که
 بصورت‌های مختلفه غیر محصوره در عوالم الهی جلوه مینمایند
 شرح دهم و پرده بردارم بهم آنست که از ترفی نفوس قدسیه
 ابدان را بگذارند و بمقاعد عزّ الرحمن عروج نمایند و نفوس شزیره
 ظالمه خروفا عما عطوا فی حیات الباطله قالب تهی کنند فیما
 شوقا الی اخلاق روحانیه و اعمال طیبه و اقوال صادقه نافع و
 مایظهر منها من سما مرفوعه و ارض مبسوطه و شمس مشرقه و
 اقمار لثعه و کواکب دریه و عیون صافیه و انهار جاریه و سوا
 لطیفة و قصور عالیة و اشجار رفیحة و اثمار جنتیه و قطوف دانیة
 و طیور متفرده و اوراق محمرة و اوراد معطره ثم اقول الامان
 الامان یاربّی الرحمن من اخلاق سیئة و اعمال شریره
 و افعال غیر مرضیه و اقوال کذب مضره و مایظهر منها که در امکان
 بصورت نیران و جحیم و زقوم و ضریح و بصورت تمامی خباثت
 و عکاره و اسقام و احزان و سموم و سیوف و سهام و سنان ظاهر
 میشود الله اکبر بیش از این کشف اسرار جائز نه و اقول العظمة
 ثم العظمة ثم الکبریا لله الواحد القهار .

مثلی دیگر از عالم تشریح الهی که مقابل عالم تکوین است برای
 توبه آوردن و بشرایع الهی مثل راتمام منعمایم شاید بقدری که
 برعوامل الهی آگاهی داری تشابه عالم را بدانی و بیایستی
 تا توانی درعوامل لا یتناهی جاری نمایی مثل بشرع اسلام
 و شرع قبل او میزنم که خود آگاهی داری و نمیتوانی قبول ننمائی
 هرگاه یکی از نصاری بحسب قانون و زا کون گوئی از شراب
 و یا مقداری از لحم خنزیر از مثل خود مطالب باشد و بعد
 هر دو بشرف اسلام فائز شوند و نواب شرع اقدس بخوانند
 احقاق حق مظلوم نمایند چه نحو معمول میدارند و اخذ
 حق میکنند و حال آنکه در شرع اسلام شراب و لحم خنزیر بیکار
 نمیخورد و قیمتی ۵ م ندارد و برای صاحب حق ثمری نمیدهد
 چاره نداری الا آنکه بگوئی باید از آنچه در شرع اسلام حلال
 است عوض بدهد و یا آنکه گوئی قیمت او را مطابق آنچه در نزد
 مستحلین او مقرر و معین است بدهد چنانچه مثل این حکم
 در بعضی موارد در کتب فقها مذکور و وسط و راست و اگر
 بخوایم صد هزار مثل دیگر عارفانه و عامیانه برای توبه آوردن
 بحول الله و قوتة عجزی ندارم و لکن از آن میترسم که بطول
 انجامد و تو را کسالت اخذ نماید و از آنچه معروض رفت مانسی
 فاختم القول واقول الحمد لله الذی هدینا لی عرفان
 اسمہ الاعظم و عرفنا ما لا عرفه الا مم * انتہی

بِسْمِ سَمَوِّم

لوح مبارک در جواب سائل از اخت و مسیح
و نیز از خضر و غیره که شامل سیزده مطلب
است از اینقرار :

مطلب اول :

مقصود از مسیح و اخت که در لوح مبارک نازل شده جمال قدم
جل جلاله در لوحی مفرمابند قوله تمالی :

" اینکه از فقره لوح اضع اقدس که میفرماید مسیح فی الری سؤال
نمودید مقصود حضرت حاجی میرزا مسیح نوری علیه بها الله
و رحمته بوده بکرات ذکر ایشان را از لسان قدم اصفانموده ام
در سفری که مقصود عالمان بشار خراسان توجه فرموده اند
ایشان ۵ راه بودند در سبیل الهی حمل شد اند نموده اند
و در لیالی و ایام از کوثر و مال میاشامیدند و بخدمت قائم
بودند و بعد صمود نمودند و ما بین حضرت عبد العظیم و
شاهزاده حمزه مدفونند وقتی از اوقات این کلمه از لسان
عظمت اصفاشد عظیم و حمزه علیهما بنهایی بلقا من فـاز
بلقائی فائز شدند " انتهى

حاجی میرزا مسیح خواهرزاده میرزا آقاخان نوری است جناب
نیل زندی درباره ایشان مضامین ذیل را ذکر فرموده :

میرزا مسیح پسر خواهر وزیر لشکر بوده که بعد از بصدارت رسید
چون جمال ابهی از طهران عزیمت خراسان فرموده از شدت
حیی که بهیگل مبارک داشت تحمل فراق ننموده از طهران
حرکت کرده بملقای محبوب رسید و تادیه گز در موکب مبارک
بود و در آنجا اجل محتوم رسیده در قدم سلطان قدم جان
سپرد و جسدش را بطهران نقل نمودند و مادرش در آن روز
حالتی از زاری و سوگواری داشت که خلقی را منقلب کرد
و اخلاق و احوال روحانیه میرزا مسیح و جمال و کمالش مشاعر
بالبیان بود و در علقو قدرش همین بس که قلم ابهی در حقش
چنین فرمودند (من زار الاخت والمسیح فی الری کمن زارنی)
و مرقد وی در جنب مرقد عبد العظیم مکنون و مرقد مطهر اخت در
بقعه تی که بین طهران و شاه عبد العظیم است واقع " انتهى
مطلب دوم

مقصود از خضر در لوح ملاطی بجستانی نازل قولسه
تعالی :
" معلم کلیم تائیدات الهیه بوده که نفس تجلیات امریه الهیه
است که الان نطق میفرماید و آن دره رعالی با سنی از اسماء
مذکور و در کتاب الهی بخضر نامیده شد " انتهى
مطلب سوم

راجع باهم رضوان در لوح ملاطی بجستانی نازل قولسه
تعالی :

"..... اگر اهل ارض طرا اراده کنند کرایامی که در بستان
نجیب پاشا که بر رضوان نامیده شده نمایند هر آینه کل قاصر
و بر عجز مقرّ فی الحقیقه چشم عالم شبه آن رانده و بصرام
بمشاهده نظیر آن بوم فائز نگشته توجه مقصود عالمیان و ورود
در آن بستان و استقرار بر عرش بیان و ماخرج من فم المشیه
فی ذاک الان خارج از انکار عالمیان بوده کل الاوصاف من
کل واصف و کل الثنایا من کل مثنی لم یصل الی التراب الذی
تشرّف بقدمه فکیف عرشه العظیم و استوائه المبین و بیانسه
النافذ المحیط باری اشراقات و تجلیات آن بوم خارج از عرفان
و ادراک عالم است و مخصوص آن بستان باسم دربان مذکور
شده که رضوان باشد و کانت ایام تجلی الرحمن بکل اسمائه
علی من فی ارضه و سمائه جمعی از اولیاء بمشاهده و لقاء آن
بوم و مآظهر فیها فائز گشتند و در ورود و خروج جمال قدم
آیات و بینات الهی ظاهر و باهر و هویدا و نور تجلی ساطع
و لایح ..... " انتهى

مطلب چهارم

در لوح ملاطی بجستانی خطاب به سرمرزا احمد از فندی
نازل قوله تعالی :

" یا بن ازغند ..... طوبی لا یتک ثم طوبی له انه اخبر عبادى
بظهورى قبل اظهارى ان ربك لا یعزب عن علمه من شئیسى
انه هو العزيز العلام انا ذكرناه فى الصحيفة الحمراء من قلمى
الاعلى ما یبقى به ذكره بین الاذکار وروحه بین الارواح ان
ربك هو العزيز الفضال .....

ونیز میفرمایند قوله تعالى :

" انا بعثنا من الخاء من بشر الناس بهذا الظهور الذى
به نادى المناد الملك لله العزيز الحمید قد اظهرنا الاحمد
الازغندى وبعثنا المحمد الفروغى لیبشر اهل الارض والسما
بهذا النور الساطع الصبى انا ذكرناهما من قبل بايات قررت
بها ابصار العارفين " انتهى .

مطلب پنجم

جمال قدم جل جلاله در لوى مبارك باعزاز احبای اشتها
میفرمایند قوله تبارك وتعالى :

" باسمندر عليك ثنائى اولیای الف و شین را از قبل مظلوم
سلام و تكبير برسان وارد شد برايشان آنچه كه بر نفس حسیق
وارد شد انا نأمرهم بالصبر و الاضطهار و ندعوا الله ان ینخلصهم
من شر الاشرار الذین نقضوا عیثاق الله و عهده اولئک
عباد زینوا رؤسهم بسكرة الخضراء و البیضاء و افتوا على الذی
ناحوا فى فراقه و كانوا ان یسألوا الله فى اللیالی و الايام

لقاءه لعمر الله تجسم اقوالهم و اعمالهم وعقائدهم وجعلهم
من اصحاب الصعير* انتهى .

مطلب ششم

اهراء ابرص واكسه

جمال قدم جل جلاله در لوحى صفر مايند قوله تعالى :
" قل يا قوم قد جاء الروح مرة اخرى ليتم لكم ما قال من قبل
كذلك وعدتم به فى الالواح ان انتم من العارفين انه يقول
كما قال وانفق روحه كما انفق اول مرة حبا لمن فى السموات
والارضين ثم اعلم بان الابن حين الذى اسلم الروح قد
بكت الاشياء كلها ولكن بانفاقه روحه قد استعد كلشئ كما
تشهد وترى فى الخلايق اجمعين كل حكم ظهرت منه
الحكمة وكل عالم فصلت منه المعلوم وكل عانع ظهرت منه
الصنایع وكل سلطان ظهرت منه القدرة كلها من تائيد
روحه المتعالى المتصرف المنير ونشهد بانه حين الذى اتى
فى العالم تجلى على الممكنات وبه ظهر كل ابرص عن
دا* الجهل والعمى وبر* كل سقيم من سقم الغفلة واليهوى
وفتحت عين كل عمى وتزكت كل نفس من لدن مقتدره قد يبر
وفى مقام تطلق ابرص على كل ما يحتجب به الصبد عن عرفان
ربه والذى احتجب انه ابرص ولا يذكر فى ملكوت الله العزيز
الحميد وانا نشهد بان من كلمة الله طهر كل ابرص وبر*

كل طيل و طاب كل مريض و انه لمظهر العالم طوبى لمن
اقبل اليه بوجه منير ثم اعلم بان الذي صعد الى السما قد
نزل بالحق و به مرت روايح الفضل على العالم و كان ربك
على ما اقول شهيد قد تعطر العالم برجوعه و ظهوره و الذين
اشتغلوا بالدنيا و زخرفها لا يجدون عرف القمص و انما
وجدناهم على غفلة عظيم قل ان الناقوس يصيح باسمه
و الناقور يذكره و يشهد نفسه لنفسه طوبى للمارفين انتهى .
مطلب هـ فتم

صورت صلاتي كه برای برآورده شدن حاجات مشروعه مهمله
از قلم اعلى نازل شده است :

در هنگام شستن دست بگويد :

" ايرب طهرنى عن سواك ثم استعدنى للقائك فى يوم ظهور
جمالك و قيام نفسك ثم قدسنى عما احتجبتنى عن جمالك
المنير و خلصنى يا الهى لمرقان نفسك الملى العظيم "

در حين شستن صورت بگويد :

" اى رب هذا وجهى اغسله كما امرتنى بهذا الماء اذ ايسا
الهى اسئلك باسمك الذى احتجب عنه المباد الا الموحد و
من برهتك بان تغسل وجهى بما رحمتك الذى جرى عن
يمين عرش عظمتك ليكون خالصا لوجهك المقدس المشرق
اللمع اى رب فاحفظه عن التوجه الى غيرك و الاقبال الى

الذین هم کفروا بآیاتک الکبری فی ظهور نفسک العلی الا علی
باسمک الا قدس الا منع الا بدع الا بهی ولا تجعلنی یا الهی
محروما عن لحظات امین عنایتک ولا مأیوما عن نفعات
قدس الطافک وانک قد کنت لمن دعاک مجیبا ولمن طلب
لغاک قریبا وانک انت ذوالفضل العظیم ای رب فاجعله
مستضیئا فی یوم الذی تسود فیہ الوجود وشرقا بانوار
وجہک الکریم

پس از آن خود را معذور نماید و روی بقبله بایستد و هر دو دست
بدرگاه خدا بلند کند و بگوید :

ای رب استغثک باسمک الذی به تجلیت علی الممکنات و
ستعملیت
علی الکائنات بانک کما عطرتنی بهذا عطرنی من نفعات
رضوان قدس رحمانیتک و فوحات التی تأتي بهارات حسنة
قمیص نفسک المزیز المنیر لئلا یجد منی الا روائح قدس فضلک
واحسانک و اكون بنکی مقبلا الیک و منقطعا عن دنک وانک
انت المقتدر علی ما تشاء وانک انت الکریم الرحیم ای رب یا
محبوبی و مقصودی و رجائی و مالک ذاتی و نفسی فانزل
حینئذ علی عبدک ما ینبغی لسعدا ان عنایتک و اکرامک و ما یلحق
لبدائع فضلک و امتنائک و لا تحرمنی یا الهی عما قدرته فی
سما مشیتک و هوا ارادتک لا صفیاتک الذین اختصتہم
لنفسک العزیز الجمیل ای رب انا الفقیر قد تمسکت بحبل

عنايتك وانا الذليل قد تشبثت بخيط هزك واجلالك وانسا
الضعيف قد استقرت الي خيام عز اقتدارك وخبا مجسد
حكومتك و سلطانك فيها انا يا الهى قمت بين يديك راجيا
فضلك و ناسيا سواك و اربعا عن دنك ومقبلا الي حرم
وصلك وكمية رضاك هل لدونك من وجود لا توجه اليه
اولسوا لك من ظهور لا قبل اليه لا فوجمالك بل كل ذى ظهور
معدوم عند ظهورات انوار قدر كبرياتك و كل ذى علوم مفقود
لدى شئون عز علوك وارتفاعك فانزل يا الهى على عبدك
ما يجعله غنيا عما خلق بين السموات والارضين وانك انت
ارحم الراحمين *

دستهای خود را به زیر آورده و بهك قدم بسمت قبله پیش رود با
بستد
و بگوید :

" ای ربّ تجلّ علی فی هذا المقام ما تجلیت به علی الکلیم
فی فاران حبك و حوریب عنايتك و سینا " عز رحمانیتك الصریز
الصنیع ثم انقطعتنی یا الهی عن الاسماء و طكوتها لئلا
احتجب بها عن الذی خلقها با مر من عنده و انك انت علی
كل شیئ قدير ثم اسمعنی یا الهی نداك عن كل الاشجار
كما اسمعته من سدرة امرک عبدك الذی اصطفیته و ارسلتسه
علی المالین *

يك قدم بیشتر برود و بگوید :

" اى رب تجل علىّ فى هذا المقام كما تجليت على السروح
لا قوم على ثنا' نفسك وانطق بأياتك بين عبادك الغافلين
لعمل بذلك يظهر قلوبهم عن الشك والريب فى امرك الذى
به انصمق كل من فى السموات والارضين الا معدود قليل
ايرب قدّسنى فى فملك المقام عن الصفات و جبروتها التى
يكون حائلا بينى وبين مشاهدة انوار الذات ثم اسقنى يا
الهى لأسى البقاء من ايامى ذكر اسم ربى العلى الاعلى
فى هذه الكرة الاخرى وانك لذو فضل عظيم ايرب ذقنى
من كوثر الحيوان لا شتمل من حرارة حبك على شأن يشتمل
منى عبادك ثم اجر من فى سلسيل المرفان فى عرفان
نفسك الرحمن لا استدل به على برهتك الذين اضطربوا على
صراطك الواضح اللائح المستقيم "

قدم سيم را برداشته بهيتر برود بايستد وبگويد :

" اى رب تجل علىّ فى هذا المقام كما تجليت على انبيائك
واصفياك المقربين ثم انقطعتنى يا الهى عن الدنيا والاخرة
ثم ادخلنى فى جنة لقاءك وفى رضوان بهائك المميز المنير
اى رب فامح عن قلبى كل ذكر لا قوم على ثناك بين السموات
والارضين اى رب فاغفر جريرتى الكبرى و خطيئاطى المعظمى
وما فرطت فى جنب ربى العلى الاعلى وتوقفت على صراطك
الذى احاط العالمين اى رب فالحسنى ثوب الغفران

وخلع الايقان و انك قاضى حوائج الطالبين *

به سجده هرود و در سجده بگویند :

" لك الحمد يا الهى على بدائع احسانك و ظهور الطائفك
فى حقى بحيث علمتنى سهل عرفانك و مناهج هدايتك اذا يا
الهى اسئلك بنور وجهك الذى به استضاء الممكنات و استنار
الكائنات بان لا تجعلنى من الذين سمعوا نداءك و ما اجابوك
واظهرت لهم نفسك باعلى ظهورك و ابهى طلوعك و ما اطاعوك
ثم اجعل لى مقعد عز فى جوار اسمك الرحمن فى رضوان
الذى خلقته فى قطب الجنان ثم الحقنى بمبادك المقربين
ثم ارزقنى كل خير فى علمك ثم اهتمنى يوم القيمة بين يدي
مظهر نفسك المتعالى الملى القدير" انتهى

پس از آن سر از سجده بردارد و حاجت خود را از خداوند
بخواهد . انتهى

مطلب هشتم

قبل از اظهار امر :

" بسمى الذى به فتح باب المطاء على من فى الارض و السماء
ذرات كائنات شاهد و حقايق ممكنات گواه كه اين عبد از ظهور
واظهار امر مقصودى جز نجات عباد و اطفا نار ضغينه و عذاب
نداشته و ندارد . در لياالى ندايش مرتفع و در اسحار حنينش
و در ايام ضجيجش . در كتب سماوى از قرارى كه همضى از

احزاب ذکر نموده و مینمایند حرق کتب و قتل نفوس و منسوع از اتحاد که سبب اعظم است از برای ترقی عباد و ارتقا به بلاد بوده و لکن در فرقان و بیان اعظم از آن مذکور و مرقوم این مظلوم در طفولیت در کتابیکه نسبتش به مرحوم مغفور ملا باقر مجلسی بوده غزوه اهل قریظه را مشاهده نمود و از آن حین مهموم و محزون بود به آنیکه قلم از ذکرش عاجز اگرچه آنچه واقع شده امر الله بوده و مقصود جز قطع دهر ظالمین نبوده و لکن چون دریای عفو و فضل بیکران مشاهده میشد لذا در آن ایام از حق جل جلاله میطلبید آنچه را که سبب صحبت و الفت و اتحا کل من علی الارض بوده تا آنکه در دویم ماه مولود قبل از طلوع جمیع اطوار و ذکر و فکر منقلب شد انقلابی که بشارت عروج میداد این انقلاب تا دوازده یوم متتابع و متوالی نازل و ظاهر بعد امواج بحر بیان مشهور و تجلیات نیراطمینان مشرق و موجود الی ان انتهى الامر الی حین الظهور از افزت بما جملة الله مبدء فرح العالمین و مشرق المطاء لمن فی السموات و الارضین و بعد از قلم اعلی آنچه سبب زحمت و مشقت و اختلاف بوده بامر مبرم محتوم برداشتم و آنچه علت اتفاق و اتحاد نازل و جاری لاینکر فضل هذال الظهور الکل غافل محجوب و ظالم مبهوض . الواح نازله مقدسه و لوح فدا شاهد و گواه طوبی للمنصفین و طوبی لکل صادق امین

انك اذا سمعت ندائى من لوجى و رأيت ملاح من افقىه
فضلا من عندى قل الهى الهى لك الحمد بما اسمعتنى
ندائك و عرفتنى ما كان مكنونا فى علمك و مستورا من اعين
عبادك اسئلك يا سلطان الوجود و الحاكم على الغيب و الشهود
ان توفقنى على ذكرك و خدمتك و خدمة اوليائك ثم ايدنى
على استقامة لا تبدلها شئون خلقك و شبهات عبادك انك
انت المقدر المميز الوهاب "

مطلب نهم

در باره سرزمين شام در لوج ملاعلى بجستانى نساازل
قوله تعالى :
" بسمى المظلوم فى ديار بارك الله ارضها و لمن اهلها
فى كتب انزلها من قبل على النبيين و المرسلين " انتهى .

مطلب دهم

در لوج ملاعلى بجستانى راجع بورات كلیم نازل قوله تعالى :
" ابناء خليل و وراث كلیم را محض فضل و عنایت از ارض غیرا
بافق اعلى کشیدیم و از شمال و هم بیصین یقین راه نمودیم ....
یاطی از حق بطلب وراث كلیم طرا را بامانت و دیانت و تقدیم
و تنزیه مزین فرماید بعضی در اطراف بماینهمی عاملند از
حق بطلب کل را موید فرماید بر آنچه سبب ارتفاع و ارتقااست .
انتهی .

مطلب یازدهم

تعلیمات مبارکه و اعراض نفوس . در لوح ملاطی بهجستانی
نازل قوله تمالی :

" یا علی از وضای غافلین و زماجیر مشرکین محزون مباشید
منقریب راهات عدل و انصاف در اطراف باسم حق مرتفع شود
جمیع ملوک الموم این طایفه را اهل فساد میداند چه کسه
فی الحقیقه در اوائل اعمالی از بعضی از این طایفه ظاهر که
فرائض ایمان مرتعد در اموال ناس من غیر از آن تصرف مینمودند
و نهب و غارت و سفک ب ما را از اعمال حسنه میسرند حقیقا
هیچ حزبی از احزاب را مراعات نمینمودند و آن نفوس
همچه گمان میکردند که این اعمال مقبولست مع آنکه بطر از
محبت الهی مزین و بافسر انقطاع مکلل از غایت سادگی
و عدم ادالاع باین اعمال مرتکب و جمیع را من عند اللّٰه
میدانستند و این اعمال سبب اجتناب ناس و وضای و اعراض
خلق از حق شد حال از بد از سی سنه تار فساد و محاربه
و نزاع و جدال در جمیع اطراف و اقطار افسرده و مخمور
مع ذلك هنوز در شك و ریبند سبحان اللّٰه در الواح الهی
آنچه سبب حزن است نهی شده تا چه رسد باعمالی که علت
جزع و فزع ناس گردد . انتهى

مطلب دوازدهم

در تفسیر بیان مرحوم سید کاظم رشتی در خطابه کتاب شرح
قصیده . در لوح ملا علی بجزستانی نازل قوله تعالی :
" الحمد لله الذی تجلی علی الکائنات بالنقطة التي كانت
مقدسة عن الجهات والنقاط وانها لهن التی لا یرى فیها
الآله منزل الآيات وتنطق فی کل الاشیا لا اله الا هو
المهیمن علی من فی الارضین والسموات وانها لهن التی
طرزت بها الالواح فی ملکوت الانشاء وزینت جبروت
الاسماء والصفات وحکت عن تلك النقطة فی مقام الاسماء
نقطة تحت الباء البارزة عنها الهاء واخبر عنها الکاظم
بقوله الحمد لله الذی جعل دبیح کتاب الکیونیه بسـ
البنیونیه بطراز النقطة البارزة عنها الهاء بالالف بلا اشباع
ولا انشقاق وانه قد اراد من النقطة الباء ^{ازا} وانها اتصلت
بالباء ظهر الاسم الاعظم الذی به ارتعدت فروع الامم و
تزلزل من فی العالم وبه انسمق من فی السموات والارض الا
من شاء الله مظهر البینات وانه لمکم موسی من الشجرة فی
السینا وینطق من افقه الابهی ظاهراً باءاً را انه لا اله
الا انا المقدس عن الازکار انتهى .

مطلب سیزدهم

راجع بکتاب مهاریک ایقان در لوح بجزستانی ملاحظی
میفرمایند قوله تعالی :

اینکه در باره کتاب مبارک ایقان مرقوم داشتند این سنه و سنه
 قبل حسب الامر مجدد در حضور عرض شد و بطراز بدیع
 مزین انشاء الله بک جلد از آن ارسال میشود تا طالبین
 و مقبلین از روی آن بنویسند اگرچه کل مآظهر من عنده هو
 حق لا ریب فیہ ولکن اکثری از آنچه نازل شده مان نسخه
 اول با طرف رفت من غیر ملاحظه انتہی .

باب چهارم

« لوح بیطه »

الحقیقة في جواب سائل از بسط الحقیقه

قولیه تعالی :

هو الله تعالی شأنه العظمة والكبرياء

« وما سئل السائل فی قول الحکماء بسط الحقیقه کل الاشياء

قل فاعلم ان المقصود من الاشياء من هذا المقام لم یکن الا

الوجود و کمالات الوجود من حیث هو وجود ومن کل الواجد

وهذا کل لا یذکر عنده بمض ولا یقابلہ جزء والحاصل ان البسط

الحقیقه لما کان بسیطاً من جمیع الجهات انه واجد ومستجمع

بجمیع الکالات لا حد ولا نهاية لها چنانچه فرموده اند

ليس لصنعه حد محدود بلعنان پارسی ذکر میشود مقصود

حکیم از اشياء در عبارت مذکورہ کمالات وجود من حیث هو

وجود است و از کل دارای یعنی واجد ومستجمع جمیع

بسط

کمالات نامتناهی است بنحو بساطت و امثال این بیانیات
 در مقامات ذکر توحید و قوت و شدت وجود ذکر کرده اند
 مقصود حکیم این نبوده که واجب الوجود منحل بوجوہات
 غیر متناهی شده سبحانه سبحانه عن ذلك چنانچه خود
 حکما گفته اند بسیط الحقیقه کل الاشیا و لیس بشئی من
 الاشیا و فی مقام آخر ان انوار بسیط الحقیقه ترن فی کل
 الاشیا و این بهر باصر و نظر ناظر منوط است ابصار
 حدیده در کل اشیا آیات احدیه را مشاهده مینمایند چه که
 جمیع اشیا مظاهر اسماء الهیه بوده و هستند و حق لم یزل
 و لا یزال مقدس از عصور و نزول و حدود و اقتران و ارتباط
 بوده و خواهد بود و اشیا در امکانه حدود موجود و مشهود
 چنانچه گفته اند لماکان وجود الواجب فی کمال القوة والشدّة
 لو یجوز یمنحل بوجوہات غیر متناهی و لکن لا یجوز فما انحل
 در این بیان سخن بسیار است و مقصود حکما اگر بتمام
 اظهار رود مطلب بطول انجامد چون قلوب احرار لطیف
 و رقیق مشاهده میشود لذا قلم مختار باختیار اکتفانم شود
 در مقام در توحید مشاهده میشود توحید وجودی و آن این
 است که کل را بالانفی میکنند و حق را بالا ثابت یعنی غیر حق
 را موجود نمیدانند باین معنی که کل نزد ظهور و ذکر او قنای
 محض بوده و خواهد بود بود کل شئی هالک الا وجهه یعنی

مع وجود او احدی قابل وجود نه و ذکر وجود بر او نمیشود
چنانچه فرموده اند **كان الله ولم يكن معه شيء والا ن يكون**
بمثل ما قد كان مع آنکه مشاهده میشود که اشیا موجود بوده
و هستند مقصود آنکه در ساحت او هیچ شیئی وجود نداشته
و ندارد در توحید وجودی **كل هالك وفانی** و وجه که حنیق
است دائم و باقی و توحید شهودی آن است که در کل شئی
آیات احدیه و ظهورات صمدانیه و تجلیات نور فردانیه
مشاهده شود چنانچه در کتاب الهی نازل **سنرهم آیاتنا**
فی الافاق و فی انفسهم در این مقام در کل شئی تجلیات آیات
بسیط الحقیقه مشهود و شهودا مقصود حکیم این نبوده که
حق منحل بوجودات نامتناهی شده تعالی تعالی من
ان ینحل بشئی او یحد یحد او یقترن بحافی الابداع لم یزل
كان مقدسا عن دونه و منزها عما سواه نشهد انه كان واحدا
فی ذاته و واحدا فی صفاته و كل فی قبضة قدرته المهبیته
على العالمین و در مقامی کل ماذکر او یذکر یرجع الی الذکر
الاول چه که حق جل و عزّ قیوم منبع لا یدرک است در این
مقام کان و یكون مقدسا عن الازکار والاسماء و منزها عما
یدرکه اهل انشاء السبیل مسدود و الطلب مردود لهذا
آنچه از کار بدیمه و اوصاف منیمه که از لسان ظاهر و از قلم
جاری است بکلمه علیا و نظم اعلی و زروه اولی و وطن حقیقی

و مطلع ظهور رحمانی راجع میشود اوست مصدر توحید و مظهر نور تفرید و تجرید در این مقام کل اسما^ء الحسنی والصفات العلیا ترجع الیه و لا تجاوز عنه کما ذکر ان الغیب^۵ و مقدس عن الازکار کلها و مقر نور توحید اگرچه در ظاه^۵ موسوم باسم محدود محدود مشاهده میشود ولیکن در باطن بسیط مقدس از حدود بوده و این بسیط اضافی و نسبی است نه بسیط من کل الجهات در این مقام معنی چنین میشود یعنی کلمه اولیه و مطلع نور احدیه مری کل اشیا^۵ است و دارای کمالات لا تخصی و از برای این کلمه در این مقام بهمانی ذکرنا^۵ تعصمت مستور و در لوح حقیقت مسطور لا ینبغی ذکره فی الحین عسی^۱ ان یأتی به انه لهوالمقیم الخبیر.

و دیگر اعتراض بعضی بر قول حکیم من غیر دلیل بوده چه که مقصود قائل را ادراک ننموده اند فی الحقیقه نمیتوان بظاهر قول کفایت نمود و شماتت برخاست مگر در کلمات نفوسیکه متجاهر بکفر و شرک باشند قول چنین نفوس قابل تأویل نه و حکما^۵ فرق مختلفه بوده و هستند بعضی آنچه ذکر نموده^۵ اند از کتب انبیا^۵ استنباط کرده اند و اول من تدرس بالحکمة هو ادریس لذا سمی بهذا الاسم و او را هر من نیز گفته اند در هر لسان با اسمی موسوم است و در هر نفسی از فنون حکمت بیانات وافیه و کافیه فرموده اند و بعد از او بلینوس از السواح

هر مسیبه استخراج بمضی علم نموده و اکثر حکما از کلمات
 و بیانات آن حضرت استخراج فنون علمیه و حکمتیه نموده اند
 باری این بیان حکیم قابل تأویلات محموده و محدوده هر رد
 بوده و هست و بعضی از بالغین حفظا لا مرآله در ظاهر رد
 فرموده اند و لکن این عهد مسجون لا ینذکر الا الخیر و دیگر
 الیوم یومی نیست که انسان مشغول بادراک این بیانات شود
 چه که علم باین بیان و امثال آن انسان را غنی نموده و نخواهد
 نمود مثلا حکیمی که باین کلمه تکلم نموده لوکان موجودا
 والذین اقروا له فیما قال ثم الذین اعترضوا علیه کل در صقع
 واحد مشاهده میشوند هر یک بعد از ارتفاع ندا « مالک اسما »
 از پهن بقمه نورانی بگمبه بلی فائز شد مقبول و محمود و درون
 آن مردود چه مقدار از نفوس که خود را در اعلی ذروه حقایق
 و عرفان مشاهده مینمودند علی شأن ظنوا بان ما خرج من
 افواههم انه قسطاس توزن به الاقوال و اسطرلاب یؤخذ عنه
 تقویم المبداء و المال مع ذلك در ایام ربیع رحمن و ه سبب
 ارباب امتحان ما وجدنا لهم من اقبال و لا من اقرار اگر
 نفس الیوم به جمیع علوم ارض احاطه نماید و در کلمه بلی توقف
 کند لدی الحق مذکورنه و از اجهل ناس محسوب چه مقصود
 از علوم عرفان حق بوده هر نفسی از این طراز اضع اقدس
 ممنوع ماند از مهتین در الواح مستطوره ای حسین مظلوم میفرماید

قول عمل میخواد در قول بلا عمل کنحل بلا عمل او کس جریلا نعر
 در حکیم سهزواری مشا... کن در ابیات خود شمیری ذکر نموده
 که از آن چنین مستفاد میشود که موسائی موجود نه والا زمزمه
 انی انا الله در هر شجری موجود در مقام بیان باین کلمه تکلم
 نموده و مقصود آنکه عارف بالله بمقامی صعود مینماید که چشمش
 بشاه... انوار تجلی مجلی نور و گوشش باصفا... ندا... او از کل
 شئی فائز این مقامات را حکیم مذکور حرفی ندارند چنانچه
 انظار نموده اند این مقام قول و لکن مقام عمل مشا... همیشه
 ندای سدره الیه راکه بر اعلی البقعه مابین بریه تصریحاً
 من غیر تأویل مرتفع است و با علی النداء گل راندا... میفرماید
 ابداء اصفا... ننموده چه اگر اصفا... شده بود بدگرش قیام مینمود
 حال باید بگوئیم آن کلمه عاریه بوده و از لسانش جاری شده
 و یا از خوف ننگ و حب نام از این مقام و تصدیق آن محسوس
 مانده او عرف و ستر او عرف و انکر باری بسا از نفوس که تمام
 عمر را در اثبات موهوم خود صرف نموده اند و در حین اشراق
 انوار حضرت معلوم از افق اسم قیوم محروم مانده اند الا صر
 بید الله بمعطی من یشاء ما یشاء و بمنع عن یشاء ما اراد انه
 له و المحمود فی امره و المطاع فی حکمه لا اله الا هو و العلیم
 الحکیم در این ایام در یکی از الواح نازل :
 "کم من ذی عمامة منع و امرض و کم من ذات مقنعة عرفت و اقبلت

وقالت لك الحمد يا الله العالمين كذلك جعلنا اعلانهم
 اسفلهم و اسفلهم اعلانهم ان ربك لهو الحاكم على ما يريد
 يا حسين قل لمن سئل دع الغدير والبحر الا عظم امام
 وجهك تقرب اليه ثم اشرب منه باسم ربك المليم الخبير
 لعمري انه يبلغك الى مقام لا ترى في العالم الا تجلى حضرة
 القدم وتسمع من السدرة المرتفعة على العلم انه لا اله الا هو
 المقتدر العزيز القدير هذا يوم ينبغي لكل نفس اذا سمع
 النداء من مطلع البداء يدع الوري ورائه يقوم ويقول بلسي
 يا مقصودي ثم لبيك يا محبوب العالمين قل يا ايها السائل
 لوأخذك سكر خمريمان ربك الرحمن وتعرف فيه من الحكمة
 والتبيان لتضع الا مكان وتقوم على نصرة هذا المظلوم الغريب
 وتقول سبحان من اظهر الجارى المنجمد والبسيط والمحدود
 والمستور المشهور الذى اذا براه احد في الظاهر بجده
 على هكل الانسان بين ايدي اهل الطغيان واذا هتفكر
 في الباطن براه مهيعنا على من في السموات والارضين استمع
 ما تنطق به النار من السدرة المرتفعة النور على البقعة
 الحمراء يا قوم اسرعوا بالثوب الى شطر المحبوب كذلك قضى
 الامر واتى الحكم من لدن قوى امين يا ايها السائل قد
 ذكر ذكرك لدى الوجه في هذا السجن المبين لذا نزل
 لك هذا اللون الذى من افقه لا تحت شمس الطاف ربك

المميز الحميد اعرف قدره ا و اغل مهره ا انها خير لك ان كنت
من المارفين نسئل الله ان يويدك على امره وذكره ويقدر لك
ما هو خير لك في الدنيا والاخره انه مجيب دعوة السائلين
وارحم الراحمين يا ايها الصمد اذا انجذبت من نفحات
اشارات مالك الاسماء واستنورت بانوار الوجه الذي اشرق
من مطلع البقا توجه الى الافق الاطلى قل يا فاطر السماء ومالك
الاسماء اسئلك باسمك الذي به فتحت ابواب لقائك على
خلقك واشرفت شمس عنايتك على من في ملكك ان تجعلني مستقيما
على حبك ومنقطعا عن سواك وقائما على خدمتك وناظرا
الى وجهك وناطقا بثنائك اي رب ايدي في ايام ظهور مظهر
نفسك ومطالع امرك على شأن اخرق السحبات بفضلك وعنايتك
واحرق الحجابات بنار محبتك اي رب انت القوي وانا الضعيف
وانت الغني وانا الفقير اسئلك ببحر عنايتك ان لا تجعلني
محروما من فضلك و مواهبك يشهد كل الاشياء بمعظمتك و
اجلالك وقوتك واقتدارك خذ يدي بيد ارادتك وانقذ نسي
بسلطانك ثم اكتب لي ما كتبه لاصفيائك الذين اقبلوا اليك
وفوا بمهدك وميثاقك وطاروا في هواء ارادتك ونطقوا
بثنائك بين هريتك انك انت المقدر المهيمن المتعالي العزيز
الكريم .

باب پنجم

لوح مبارك در جواب عریضه جناب

ابوالفضائل گنهایگانی

علیه رحمة الله وبهاشاه

قوله تمالی :

در عریضه جناب میرزا سید ابوالفضل علیه ۶۶۹ سوال شده است : " اینکه در باره جناب فرزانه صاحب علیه عنایة الله عرقوم داشتند حالت ایشان و ما عنده معلوم و واضح است و آنچه هم ارسال نموده اند شاهد و گواه و اما سئوالات ایشان مصلحت نبود که واحدا بعد واحد ذکر گردد و جواب عنایت شود چه که مغایر و مخالف بود با حکمت و ما عند الناس ولیکن در آنچه از سماء عنایت مخصوص ایشان نازل اجوبه بکمال ایجاب و اختصار که از اعجاز است ذکر شده است ایشان گویند درست ملاحظه ننموده اند چه اگر منموردند شهادت میدادند که حرفی از آن ترک نشده و بنگمه آن هذا البیان محکم میباشد ناطق میگشتند . سئوالهای ایشان این بوده :

نخست آنکه شست و خشوران به آبادی با شست زرتشت است بیست و هشت تن بودند و همگی آئین و کیش یکدیگر را بر سر افراشتند و از میان برنداشتند و هر تن که پدیدار گشتند

بدرستی و راستی پرمان و آئین پیش گواه بودند و سخنی در
نابودن آن آشکارا ننمودند و میفرمودند از خدا به ما رسیده
و ما بهندگان رسانیم چند تن از کیش آوران دهند و گفته اند
ما خدائیم و باید آفریدگان اندر پرمان ما باشند و هنگامیکه
آشوب و جدائی در آفریدگان پدید آید بیائیم و آنرا از میان
برداریم و هر یک پدید آیند گویند من همانم که اندر نخست
بودم آئین انگیزان و اسپین چون داود و ابراهیم و موسی و
عیسی میفرمودند و خشنودان پیش در مستند آن زمان پرمان
چنین بود و اکنون چنین است که من میگویم کیش آور تازی
فرمود در پیدایش من همگی پرمانها نادرست و پرمان پرمان
من است از این گروه کدام را میپسندند و به کدام راه پسران
برتری میدهند ؟

اولا آنکه در یک مقام مراتب انبیا از یکدیگر فرق داشته مثلا
در موسی ملاحظه فرمائید صاحب کتاب و احکام بوده و جمعی
از انبیا و مرسلین که بعد از آن حضرت مبعوث شدند بر اجرای
شریعت او مأمور بودند چه که آن احکام ضافی آن زمان نبوده
چنانچه در صحف و کتب طحفه بتوریة واضح و صریح است
و اینکه ذکر نموده که صاحب فرقان فرموده در پیدایش من همگی
پرمانها و آئینها نادرست و پرمان پرمان من است آن معدن
و منبع حکمت ربانیه چنین گفته فرموده بلکه تصدیق فرموده

آنچه که از سما مشیت الهی برانجها و مرسلین نازل شده
بقوله تعالی :

«الم الله لا اله الا الله والحي القيوم نزل عليك الكتاب بالحق
صدقا لما بين يديه و انزل الفرقان الى آخر قوله تعالی
و فرمود کل از نزد خدا آمدند و بخدا راجعند در این مقام کل
نفس واحده بودند چه از خود بیای و کلمه و امری نگفته اند
و ظاهر ننموده اند آنچه گفته اند از جانب حق جل جلاله بود
و جمیع ناس را بافق اعلی دعوت فرموده اند و حیوة جاودانی
بشارت داده اند در این صورت بیانات مختلفه جناب صاحب
بحروفات متفقه یعنی بکلمه واحده راجع میشود و اینکه مرقوم
داشته اند از این گروه کدام را میپسندند و کدام راه پسران
را برتری میدهند در این مقام شمس کلمه لا نفرق بین احد
من الرسل طالع و مشرق است و مقام دیگر مقام و فضلنا
بمضهم علی بعض است چنانچه از قبل ذکر شده آنچه جناب
صاحب سؤال نموده اند در این کلمه مبارکه جامعه محکمه
علیامکنون و مستور است قوله تبارک و تعالی :

اینکه از نامه های آسمانی پرسش رفته بود رگ جهان در دست
پزشک دانا است درد رومی بیند و بدانانی درمان میکنند
هر روز را رازی است و هر سر را آوازی درد امروز را درمانی
و فردا را درمان دیگر امروز را نگران باشید و سخن از امروز

رانید * انتهى .

هر منصفی گواهی میدهد که این کلمه از مرایای علم الهی محسوب و جمیع آنچه سؤال نموده بکمال ظهور و بروز در او منطبع و آشکار طوبی لمن اوتی بهصار من لدی الله العظیم الحکیم و سؤال دیگر صاحب پیغام^۴ چهار طائفه در ملک هستند ۵ طائفه میگویند جمیع عوالم مشهود از ذره تا شمس حق مطلقند و غیر حق مشهود نیست طایفه دیگر میگویند ذات واجب الوجود حق است و انبیا و اسطاه مابین خدا و خلقند که خلق را راه نمائی بسوی حق نمایند طایفه دیگر میگویند کواکب خلق حضرت واجب الوجودند و بقیه اشیا تماما اثر و فواید آنهایند بشهود میآیند و میروند مانند حوضی که پر آب میشود گرمها از او تولد میگردد میآیند و میروند طایفه دیگر میگویند حضرت واجب الوجود با بیعتی خلقت فرموده که از اثر و فواید او ذره تا شمس بشهود میآیند و میروند اول و آخری ندارند چه حسابی و چه کتابی مانند آنکه باران میآید گیاه میروید و تمام میشود سایر چیزه امتثال^۵ بان پیغمبرها و سلاطین که قانون و نظم قرار داده اند بجهة نظم مملکتی و تدابیر مدنی بوده انبیا بقسمی و سلاطین بطور دیگر سلوک کرده اند نبی گفته که خدا فرمود مردم مطیع و منقاد شوند سلاطین با قوای و شمشیر با خلق رفتار کرده اند

از این چهار طایفه کدام مقبول حق است ؟

جواب :

جمیع این فقرات در بیان اول که از لسان رحمن جاری شده بود لعمریکه اوست حاوی و دارای آنچه ذکر شد چه کسی میفرماید امروز را نگران باشید و سخن از امروز را نید چه که امروز سلطان ظهور ظاهر و مگم طور ناطق هر چه بفرماید اوست اساس متین از برای بناهای مداین علم و حکمت عالمان و نفسی با تشبیه شد او در منظر اکبر از اهل بصر مذکور این کلمه علیاً از قلم اعلی جاری قوله جل و عز :

" امروز روز بصراست چه که وجه الله از افق ظهور ظاهر و لایح و امروز روز سمع است چه که ندای الهی مرتفع کل باشد امروز آنچه از مدالغ کتب و مشرق و هی و منظر علم و تمدن حکمت ربانی ظاهر شد بآن تشبیه نمایند و بآن ناطق گردند پس معلوم و محقق شد که جواب سئوال در ملکوت بهمان از مدالغ علم رحمن نازل و ظاهر طوبی للمار فین "

و این چهار فقره که ذکر شده این بسی واضح و معلوم است که فقره دوم اقرب بتقوی بوده و هست چه که انبیا و مرسلین و سایر فیض الهی بوده اند و آنچه از حق بخلق رسیده بواسطه آن میا کل مقدسه و جواهر مجرد و مهابط طهر و مظاهر امر بوده و فقرات دیگر را هم میتوان توجیه نمود چه که

در مقامی جمیع اشیا «مظاهر اسما» و صفات الهی بود و هستند
اینکه از سلاطین مرقوم داشته اند فی الحقیقه ایشان مظاهر
اسم عزیز و مشارق اسم قدیر حق جل جلاله اند و جاهه که
موافق آن مسائل عزیزه است عدل است اگر بطراز آن فائز
شوند اهل عالم براحات کبری و نعمت عظمی متنعم گردند
و در نفسی که فی الجمله از رحیق علم الهی آشامید جواب
امثال این مسائل را باینکه ای واضحه مشهوره آفاقیه
و آیات ظاهره و باهره انفسیه بیان مینماید اگرچه الیوم امر
دیگر ظاهر و گفتگوی دیگر لایق سئوال و جواب در اول تسبیح
عهدش منقضی شد . اینست که میفرماید قوله جل و عز :
" لیس الیوم یوم السئوال از اسمعت النداء من مبلغ الکبریا "
قل لیبیک یا اله الا سما و فاطر السما و اشهد انک ظهیرت و
اظهرت ما اردتہ امر من عندک انک انت المقتدر القسیر
انتهی .

آنچه صاحب یگانه نوشته اند جواب کل واضح و مشهور است
و آنچه از سما « عنایت الهی مخصوص ایشان نازل مقصود آنکه
ترنمات خوش حمایه بقا و زمزمه ای اهل فردوس اعظمی را
بشنوند و حلاوتند ارا بیابند و باثر آن شیئی نمایند
یومی از ایام کلمه از لسان مبارک در باره ایشان شنیده که
دلیل بر آنست وقتی موفق شوند بر امریکه ذکرش بطراز خلود

فائز شود بعد از ورود عریضه ایشان بساحت ائمه اقدس
فرمودند یا بعد حاضر اگر چه جناب مانگی اقبال فیهرا
نوشته اند و سئوال نموده اند ولیکن از نامه اش عرف حسب
استشمام میشود از حق بد طلب او را بما یحب و برضی فائز
فرماید انه علی کل شیء قدیر^۱ انتهی .

از این بیان حضرت رحمن عرف خوشتر مرور مینماید انه لهو
المطیم الخبیر .

سئوال دیگر ایشان در قواعد مذهب اسلام فقه و اصول دارند
و در مذهب ما آباد آن بودند و جز اصول داریقه دیگر نیست
معتقدند که جمیع قواعد جزء اصول است حتی آب آشامیدن
و زن گرفتن تمام امور زندگی همینطور است استدعا آنکه
کدامیک مقبول حق جل ذکره است ؟

از برای اصول مراتب و مقامات است اصل اصول و این اسطقسا
صرفه الله بوده و خواهد بود و ربیع عرفان رحمن این ایام
است آنچه الیوم از مصدر امر و مظهر نفس الهی ظاهر میشود
اوست اصل و هر کل فرض است اطاعت او و جواب این سئوال
نیز در کلمه مبارکه متقنه عالییه که میفرماید :

* امروز را نگران باشید و سخن از امروز رانید بوده و هست
چه که الیوم سید ایام است و هر چه در او از صد * امر الهی
ظاهر شود حق است و اصل اصول امروز بمشابه بحر شاهده

میشود و سایر ایام بمثابة خلیج وجد اول منشمبه از او آنچه
الیهیوم گفته شود و ظاهر گردد او اصل است و ام الیهیسان
و ام الکتاب اگرچه جمیع ایام بحق جلّ جلاله منسوب است
ولکن این ایام تخصص یافته و بطراز نسبت مزین گشته چه که
در کتب اسفیا و بعضی از انبیا^۱ بیوم الله معروف در یک مقام
این یوم و آنچه در او ظاهر میشود از اصول است و سایر
ایام و مابینظهر فیهها از فروع محسوب است و این فروع اضافی
ونسبی است مثلا وقتی مساجد بالنسبه الی معرفة الله
از فروع محسوب است چه که ثانی معلق و منوط با اول است
و اصولی که مابین علمای عصر متداول است که ترتیب داده اند
و از آن استنباط احکام الیهی مینمایند علی رأیهم و مذ هبهم
در مسئله فور و تراخی ملاحظه فرمائید حق جلّ جلاله میفرماید
کلوا و اشربوا حال انسان نمیداند اجرای این حکم فور است
و یا اگر تأخیر شود عیبی ندارد بعمی برآند بوجود قرینه
معلوم میشود یکی از علمای اعلام در نجف اشرف قصد طوایف
خاص از آل عبا علیهم السلام نمود مع جمعی از علمات در غر
راه اعراب بادیه قصد نهب و غارت نمودند جناب عالم مذکور
فورا آنچه با او بود تسلیم نمود شاگردها عرض نمودند سرکار
آقا در این مسئله رأی شما بر تراخی بوده چه شد که بفسور
عمل نمودید فرمودند مؤمن بوجود قراین و اشاره بنیزه های

اعراب نمودند و در اسلام مؤسس اصول ابوحنیفه که از ائمه سنت و جماعت است بوده و از قبل هم بوده چنانچه ذکر شد ولکن رد و قبول الیوم بکلمه الهیه معلق و منوط این اختلافات لایق ذکره آنچه از قبل بوده لحاظ عنایت بآن متوجه لمس لنا ان نذکره الا بالخیر چه که منافات با اصل نداشته و ندارد ان الخازم یحترف بان لا علم عنده و یشهد بان العلم عند الله المهیمن القیوم الیوم آنچه مخالف واقع شود او مردود بوده و هست چه که آفتاب حقیقت از افق سما علم مشسرق و لایح طوبی از برای نفوسیکه قلوب را از ما بیان الهی از جمیع کدورات و اشارات و عبارات مطهر کرده بافق اعلی توجه نموده اینست فضل اکبر و فیض اعظم ۵. رنفسی بآن فائز شد بکل خیر فائز است والا علم ماسوی الله نفسی نبخشیده و نخواه ۵. بخشید این اصول و فروع ۵. م که ذکر شد این مطالبی است که علمای ائمان علی قدر مراتبهم در او تکلم نموده اند و حال بهتر آنکه بایسن کلمه تشبیه نمائیم که میفرماید در دم فی خوضهم انه بقول الحق و یهدی السبیل والا مر لله العزیز الجمیل ۵.

سئوال دیگر ایشان جماعتی قائلند که آنچه بحکم طبیعی و عقل مقبول است در شریعت جایز و لازم است و آنچه حکم طبیعی و عقل مقبول نکرد نباید کرد و جماعتی قائلند که آنچه از شرع و شارع مقدس رسیده بدون دلیل و عقل و برهمنسان

طبیعی او را باید قبول کرد و تعبداً باید رفتار نمود. جواب
و سؤال ندارد مانند ۵ روله در صفا و مروه و سنگ جمره و در
وضو مسح پا و سایر اعمال مرقوم شود کدام مقبول است از برای
عقول مراتب بوده و هست چنانچه حکما در این مقام ذکر
نموده اند آنچه که ذکرش خارج از این مقام است لذا از آن ^{فمنظر} نظر
شد و این بسی واضح و مبرهن است که عقول جمیع ناس در یک
درجه نبوده و نیست عقل کامل هادی و مرشد بوده و هست
چنانچه اینکلمه علیاً در جواب این فقره از قلم اعلیٰ نسسازل
قوله جل جلاله :

" زبان خرد میگوید هر که دارای من نباشد دارای هیچ نه
از هر چه هست بگذرید و همراهیاید من آفتاب بینش و دریای
دانش پژمردگان را تازه نمایم و مردگان را زنده کنم من آن
روشنائی که راه دیده بنمایم و من شاه باز دست بی نیاز
پربستگان را بگشایم و پرواز بیاموزم " انتهى .

ملاحظه فرمائید بچه واضحی جواب این فقره از ملکوت علم
الهی نازل شده طوبی للمتفلسین وللمتفکرین وللمحارمین
مقصود از عقل عقل کلی الاهی است چه بسا ملاحظه میشود
بعضی از عقول هادی نیستند که سهل است بل عقسالند
و ارجل سالکین را از صراط مستقیم منع مینمایند عقل جزوی
معاذب بوده انسان باید جستجو نماید و تفحص کند تا بمبدأ راه

یابد و او را بشناسد و اگر مصرفت مبداء که عقل کل طائف اوست حاصل شد آنچه بفرماید البته از مقتضیات حکمت بالغه است وجود او بعثابه آفتاب از روشنش فرق دارد اصل شناختن اوست و بعد از مصرفت او آنچه بفرماید مطاع و مطابق با مقتضیات حکمت الهیه و از جمیع انبیا از قبل و قبل قبل او امر و نواهی بوده از بعضی اعمال که مشاهده میشود الهیوم مقصود ابقای اسم الهی است و مکافات از برای عامل از قلم اعلیٰ مذکور و مستجاب اگر نفسی نفسی لله برآرد البته مکافات آن ظاهر میشود چنانچه از سما مشیت الهی بر سید ابیطحی این آیه کبری نازل قوله تبارک و تعالی : فاجعلنا القبله التي کنست علیها الا لنعلم من یتبع الرسول من ینقلب علی عقبه اگر نفسی حال در این ظهور اذیع اقد من تفکر نماید و آنچه در آیات نازل شده تدبر کند شهادت میدهد که حق مقدس از خلق است و علم کل شئی نزد او بوده و خواهد بود و هر صاحب انصافی شهادت داده و میدهد که اگر نفسی در این نظم ظهور اعظم توقف نماید او از اثبات امری از امور یعنی مذهبیه از مذاهب خود را عاجز و قاصر مشاهده نماید و آنان که از خلعت انصاف محرومند و باعتساف قائم میگویند آنچه را که لزال اصحاب ضغینه و بغضا گفته اند العلم عند الله العظیم الخبیر یومی از ایام این عهد تلقاء وجه حاضر فرمودند یا بعد حاضر

بچه مشغول بودی ؟ عرض شد جناب آقای سرزا ابوالفضل
 رامینوشتم فرمودند بنویس جناب ابوالفضل علیه بهائوسی
 قسمی شده که مردم روزگار باعتساف انس گرفته اند و از انصاف
 در گریز ظهوریکه حق جل جلاله او را به کمال بزرگی یاد نموده
 و گواهی بر آگاهی او داده و بر تقدیس و تزیین ذاتش عن الاشیاء
 والا مثال اعتراف نموده گاه او را آفتاب پرست و گاهی آتش پرست
 نامیده اند چه مظاهر و مطالع بزرگی را که از مقاماتشان غافل و
 از عنایاتشان محروم بلکه نمون بالله به سب و لمن ناطق
 یکی از پیغمبران بزرگی که اورا الیوم جهال عدم رت مینمایند
 باین کلمه علیا ناطق بوده میفرماید آفتاب جرمی است مدور
 و تیره سزاوار نبوده نیست که او را اله نامند و یزدان گویند
 حضرت یزدان کسی است که آگاهی او را ادراک نکند و علوم
 عالم او را محدود نسازد و چگونگی او را کسی ندانسته و نمیداند
 و نخواهد دانست ملاحظه نمائید بلسان فصیح بلیغ
 شهادت داده بر آنچه الیوم حق بآن ناطق است مع ذلک
 باسم مؤمن نزد این همج رعاع مذکورنه تا چه رسد بمقامات
 علیا و در مقام دیگر آن حضرت میفرماید : هست از هستی او
 ظاهر و هویدا و اگر یزدان نباشد هیچیک از آفرینش را
 هستی نه و بخلصت وجود مزین نه اعاننا الله وایاکم من
 شر الذین انکروا حق الله واولیائه و اعرضوا عن افاق شهادت

له كتب الله المهيمن القيوم " انتهى .

باری از آنچه از قبل ذکر شد بوضوح پیوست که هر عقلی میزان نبوده و نیست و عاقل در رتبه اولیه اولیای حق جل جلاله بوده و هستند الذین جعلهم الله مخازن علمه و مهابط وحیه و مدالغ امره و مشارق حکمته هم الذین جعلهم الله مقام نفسه فی الارض بهم یتظهر ما اراده الله من اقبل الیهم فقد اقبل الی الله ومن اعرض لیسر له ذکر عند الله العلیم الحکیم " .

میزان کلیه این مقام است که ذکر شد هر نفسی بآن فائز شد یعنی مشرق ظهور را شناخت و ادراک نمود او در کتاب الهی از عقلا مذکور و مسطور و من دون آن جاهل اگر چه بزعم خود خود را دارای عقول عالم شمرد حال اگر نفسی خود را بیین پدی الله مشاهده نماید و از اعراض و اغراض مطهر نصوده در آنچه از اول الی حال در این ظهور اعظم نازل و ظاهر شده تفکر کند شهادت میدهد که ارواح مجردة و عقول کامله و نفوس مهذبہ و آذان واعیه و ابصار حدیده و السن طلقه و صدور منشرحہ و قلوب منوره کل بااثف و خاضع بل ساجدند نزد عرش عظمت الهی و سئوال دیگر ایشان مظاهر قبل در دوره خود یکی گوشت گاو را حلال و یکی حرام و گوشت خوک را یکی حلال و یکی حرام كذلك مختلف حکم کرده اند استدعا آنکه

حق جل زکرة محرّمات مذہبی را مرقوم فرمایند .
 بر حسب ظاهر ذکر وتفصیل این مطلب مذکور خارج بود از
 مقتضیات حکمت چه که خدمت جناب صاحب یگانہ نفوس مختلفہ
 مراودہ مینمایند و جواب آن بر حسب ظاهر مخالف است با
 مذہب اسلام لذا بتلویح جواب از سما مشیت نازل و ارسال
 شد در فقرہ اول کہ میفرماید رَیِّ جہان در دست پزشکی
 دانا است الی آخر قولہ جل و عزّ جواب این فقرہ بودہ و دست
 و میفرماید امروز رانگران باشید و سخن از امروز رانید یعنی
 ناظر بحکم اللہ باشید آنچه الیوم بفرماید و بحلیت آن حکم
 نماید او حلال است کلمہ صحیح حق آن است باید جمیع
 بامر حق ناظر باشند و بما یظہر من افق الارادہ چه کہ
 باسمش علم یفعل مایشاء برتفع و رایۃ بحکم ما یرید منصوب
 مثلا اگر حکم فرماید براینکہ آب حرام است حرام میشود و
 همچنین بالمکس بر هیچ شیئی از اشیا ہذا حلال و ہذا
 حرام نوشته نشدہ آنچه ظاہر شدہ و میشود از کلمہ حق جل
 جلالہ بودہ این امور واضح است احتیاج بتفصیل نسہ
 بعضی از احزاب ہجہ تصور مینمایند کہ ہر حکمی کہ نرسد
 ایشانست تغییر مینمایند ازلا بودہ و خواهد بود در فقرہ
 آخر ملاحظہ فرمائید قولہ تبارک و تعالی :
 سخن باندازہ گفتہ میشود تا نورسیدگان بدانند و نورستگان

برسند شیرباندازه باید داد تا کودکان جهان بجهان
بزرگی درآیند و دربارگاه یگانگی جای گزینند . انتهى .
مثلا حزبی برآیند که خمر لم یزل ولا یزال حرام بوده و خواهد
بود و حال اگر با ایشان گفته شود میشود وقتی بطراز حلیت فائز
گردد بر اعراض و اعتراض قیام نماید نفوس عالم معنی بفصل
ماهشاه را ادراک ننموده اند و از ادراک عصمت کبری قسمتی
نبرده اند طفل را در اول ایام شیرباید داد اگر لحم
داده شود حلاك گردد و این ظلم صرف است و بغایت از
حکمت بعید طوبی للمارقین عصمت کبری چنانچه وقتی از
لسان مبارک استماع شد مخصوص است بمطاهرامر و مطالع
وحی الہی این فقره باختصار عرض شد چه که فرصت مفقود
است و بمثابه عنقا مذکور و غیر موجود .

سؤال دیگر ایشان در مذہب به آبادان و هند و انست کس
در مذہب وطنی بهر لون و ترکیبی و بهر صفت و حالتی
باشد همیشه در معاشر با شما شد با او مهربانی نمائید
و بطور برادری رفتار کنید در مذہب دیگر اینطور نیست
و مذہب غیر را از بیت و آزار مینمایند و زجر آنها را مباح دانسته
کدامیک مقبول حق است کلمه اولی حق بوده و خواهد بود
تصرف بنفسی جایز نبوده و نیست از بیت و آزار عباد نزد حق
مقبول نه بکرات این کلمه علیا از ظم اعلی جاری قوله تبارک و تعالی

" ای عباد دین الله و مذهب الله از برای اتحاد و اتفاق
 ظاهر شده او را سبب و علت اختلاف و جدال منمائید
 در الواج متعدد این فقره نازل و مسطور باید شخص مبین
 بکمال رحمت و رأفت و شفقت کلمه را القاناید .۵. رنفس اقبال
 نمود و بقبول فائز شد او از اهل فردوس اعلی در صحیفه حمراء
 مسطور و اگر قبول نمود تضرع بهیچوجه جایزه در یک
 مقام میفرماید طوبی لمن اصبح قائما علی خدمة العالم
 و .۵. چنین فرموده اهل بها باید فوق اهل عالم طبرستان
 نمایند در باره مذهب ضفینه و بغضا و نزاع و جدال کسل
 منع شده الیوم از افق عنایت الهی شمس اشراق نموده
 و بر چنین او این کلمه علیا از قلم اعلی مشیت " انا خلقناکم
 للمحبة والوفاء لا للضفینة والبغضا " و .۵. چنین در مقام
 دیگر بلسان پارسی نازل شده آنچه که اکبار مقربین و مخلصین
 را بگذارد و شئون مختلفه را بمطلع اتحاد کشاند و کل از انوار
 توحید منور و بافق علم الهی توجه نمایند قوله تبارک و تعالی
 " دوست یکتا میفرماید راه آزادی باز شده بشتابید و چشمه
 دانائی جوشیده از او بیاشامید . بگوای در استان سراپرده
 بگانی بلند شده بچشم بیگانگان یکدیگر را ببینید .۵. بار
 یک دارید و برگ یک شاخسار " انتهى .
 و مقام عدل که اعطاء کل زیحق حقه است بد و کلمه مملوق

و منسوط است مجازات و مکافات در این مقام هر نفسی باید بجزان عمل خود برسد چه که راحت و آسایش عالم معلق و منوط باینست چنانچه فرموده اند قوله تعالی :

" خیمه نظم عالم بد و ستون قائم و برپا مجازات و مکافات " انتهى .

باری از برای هر مقام مقالی است و از برای هر هنگام عطسی طوبی از برای نفوسیکه لله قیام نموده اند ولله ناطق اند والی الله راجع .

سئوال دیگر ایشان در مذهب هند و وزر دشت هر که از خارج بخواهد داخل مذهب آنها شود راه نمیدهند و مقبول ندارند در مذهب عیسی هر که بمیل خود بپاید داخل شود راه میدهند ولی اظهار و اصرار ندارند و در مذهب حضرت رسول و موسی اصرار در اینکار دارند و تکلیف مینمایند علاوه اگر نکنند دشمن میشوند مال و عیال آنها را مباح میدانند کدام مقبول حق است ؟ بنی آدم کل برادرند و شروط برادری بسیار از جمله آنکه هر نفسی آنچه از برای خود میخواهد باید از برای برادران خود هم بخواهد لذا اگر دوستی بنممت ظاهریه و باطنیه و پامائده سمائیه برسد باید بکمال محبت و مهربانی دوستان خود را آگاه نماید اگر اقبال نمودند حصل المراد والّا من دون تصرف و کلمه که سبب حزن

فی الجمله شود اورا بخود واگذارند. خدا و الحق و بامر
الحق الا مالا ینبغی .
جناب صاحب یگانه وفقه الله مرقوم داشته اند که ملت هند و
زردشت هر که بخواهد داخل مذهب ایشان شود راه نمیدهند
این مخالف است با ارسال رسل و آنچه در کتب ایشان است
چه که هر شخصی من لدی الله ظاهر شود او از برای هدایت
عباد و تربیت ایشان فرستاده میشود چگونه میشود که ظالم
وقاصد را از مطلوب و مقصود منع نمایند آتشکده های عالم
شاهد و گواه اند و پاسوز و گداز در عرض خود من علی الارض راند
مینمودند و بیزدان پاک دعوت میفرمودند و همچنین مرقوم
داشته اند در مذهب عیسی هر که بخیل خود بیاید داخل شود
راه میدهند ولی اظهار و اصرار دارند این فخره م. م. مشتبه
شده چه که بسیار اصرار داشته و دارند بر تبلیغ قریب به
سی میلیون مصروف اداره مطیه ایشان است و مبرهنشان در
جمع پارمنتشر و بکمال جد و جهد در تبلیغ دین عیسوی
مشغولند اینست که عالم را احاطه نموده اند چه مقصدار
مدارس و کنائس ساخته اند لاجل آنکه اطفال بکسب علوم
مشغول شوند ولیکن مقصود باطنشان این است که هم
تحصیل نمایند و هم در طفولیت اخبار حضرت مسیح را بشنوند
تا در مرایای وجودشان که غباری اخذ نموده منطبع شود

آنچه را که قصد نموده اند هیچ مذهب باصرار ایشان در
 ترویج مذهب حضرت مسیح دیده نشده . باری آنچه
 الیوم حق است ولدی المرش مقبول آنست که اول زکرت
 انسان از برای اصلاح عالم آمده و باید لوجه الله بخدمت
 برادران خود قیام نماید از قبول باید سرور شود باینکه
 برادرش بنصرت جاودانی فائز شده والا از حق است او را
 طلب نماید من دون آنکه طرف مقابل از او بغض و کینه
 اگر اهی احساس کند الا مر بهید الله یفعل ما یشاء و یحکم
 ما یرید و هو المیزز الحمید از حق جل جلاله میطلبیم که بر
 حکیم علی الاطلاق آگاه شویم و او را بهاییم و بعد از آگاهی
 و اثبات ما و علیه دیگر ظنون و اوهام ادل عالم ضرری به او
 نرساند و حکیم که نبض عالم در بهد قدرت اوست شاید وقتسی
 بعضی اعضای فاسده را قطع نماید تا سرایت به سایر اعضا
 ننماید و این عین شفقت و رحمت است و بر احدی نیست بر او
 تعرض نماید چه که اوست دانا و بینا .

سؤال دیگر ایشان در مذهب ما آحادان و زردشت میفرماید
 مذهب و طریقه ما از سایر مذاهب برتر و بهتر است سایر انبیا
 مذاهب آنها همه حق است مانند نزد سلطان از صدر اعظم
 مقامات متفرقه تا سر باز خیر در نزد خدا دارند هر کس
 میخواهد در دین خود باشد مزاحم احدی نمیشوند و خدا

میگوید هر که گوشت خور است بهر اسم و هر قسم رنگ بهشت را نخواهد دید مذهب حضرت رسول و عیسی و موسی میگویند هر که دین و مذهب ما را قبول ندارد اصلاً رنگ بهشت را نخواهد دید کدام مقبول حق جل زکره است اینکه میفرماید دین و آئین ما برتر و بهتر است از آئین و دین انبیا مقصود انبیای قبل از ایشان است این نفوس مقدسه در یک مقام متحدند اولهم آخرهم و آخرهم اولهم کل از جانب خدا آمده اند و باو دعوت نموده اند و باو راجع شده اند کتاب ایقان که فی الحقیقه سید کتب است و در اول این نظهور اعظم از قلم اعلی جاری شده این مراتب در او نازل گشته طوبی لمن شهد و رای و تفرس فیہ حباً لله مالک الوری .
 و اینکه مرقوم داشته اند که هند و میگوید هر که گوشت خور است رنگ بهشت را نخواهد دید این مخالف است با بیان دیگر که میفرماید همه حقند چه اگر حقیقت ثابت شود عدم لقای جنت معنی ندارد و معلوم نیست که از جنت چه قصد کرده اند و چه ادراک نموده اند هر نفسی الیوم برضای حق جل فائز شد او از اهل فردوس اعلی و جنت علیا مذکور و محسوب است و در جمیع عوالم الهی ثمرات او را بیابد لعمریه المقصود قلم از ذکر این مقام عاجز است و از وصف این بیان قاصر طوبی لمن فاز بالرضا و ویل للفاظمین هر یک از انبیا که از جانب حق

آمده بعد از ثبوت این مقام براحدی نیست که لم و هم
 تکلم نماید آنچه بفرماید باید کل قبول نمایند و اطاعت کنند
 «ذا ما حکم به الله فی کتبه و زبره والواحه .
 سؤال دیگر ایشان «ندوان بدان آواز دارند که خدا خرد را
 به بیکر آدمی آفریده است و نام آن برمه است و آن بجهان
 آمده و مایه آبادی شده و ایشان از اولاد اویند زردشتیان
 گویند خداوند بمیانجی نخستین خرد مردی آفرید به آباد
 نام اوست از اولاد اوئیم چون پیدایش جهان را از شش
 گونه بیرون ندانند و گونه آن این بود که نگاشته اند و دیگر
 گونه آفریده شدن از آب و دیگر از خاک و دیگر از آتش و دیگر
 از خرم و میمونست «ندوان و پارسیان گویند چون بود ما
 از خرد است آفریدگان و مردمان دیگر را بخود راه ند «هم
 این گفته ایشان درست است بانه هرگونه پسندیده دانند
 بخردانی رهبر باز نمایند جمیع عالم باراده حق جل جلاله خلق
 شده و آدم بدیع از کلمه مطاعه الهیه بوجود آمده و اوست
 مطلع و مکن و معدن و مظهر عقل و از او خلق بوجود آمده
 اوست واسطه فیض اولیه از اول خلق علی ما هو علیه احدی
 اطلاع نداشته جز علم حق جل جلاله که محیط است بر کشتی
 و قبل وجوده و بعد وجوده و اول و آخر خلق محد و نشسته
 و سر آن براحدی پدیدار نگشته لم یزل علمش نزد مخازن الهی^{علم}

مکنون و مخزون بوده و هست و حدوث عالم نظر بآن است که مسبوق به علت است و قدم ذاتی مخصوص بحق جل جلاله بوده و هست و این کلمه نظر بآن ذکر شد که از بیان اول گفته شد اول و آخر خلق محدود نیست احدی را بحد قدم ادراک نکند قدم حقیقی ذاتی مخصوص بحق است و از برای عالم نسبی و اضافی و آنچه از اولیت و آخریت و بافوق آن استنباط نموده اند از انبیا و اصفیا و سفرای حق اخذ کرده اند عالم ذر ه. م که مشهور است در بعثت انبیا بوده و ما در آن موهوم و از ظنون و در حین ظهور کل خلق در صقع واحد نسد و بعد بقبول و عدم قبول و صعود و نزول و حرکت و سکون و اقبال و اعراض مختلف میشوند مثلا حق جل جلاله بلسان مظهر ظهور میفرماید: *الست برهکم* «ر نفسی بقول بلی فائز شد او از اعلی الخلق لدی الحق مذکور مقصود آنکه قبل از القای کلمه کل در صقع واحد و مقام واحد مشاهده میشوند و بعد از آن اختلاف اظهار شده و میشود چنانچه مشاهده نموده و مینمایند از آنچه ذکر شد محقق و ثابت است که کسی نمیتواند بگوید که ما از عقل خلق شده ایم و غیر ما از غیر آن و حقی که بمثابه آفتاب روشن و واضح است آنکه کل بار اداء الله خلق شده اند و از مبدأ واحد آمده اند کل از او بوده و رجوع کل باو خواهد بود این معنی کلمه مبارکه *انا لله وانا الیه راجعون*

که در فرقان از قلم رحمن جاری شده بر آن جناب واضح و مبرهن است که آنچه ذکر شد جواب کل درینک فقره از فقراتی که از قلم اعلی جاری شده بوده طوی از برای نفوسی که مطهرا از شئون الخلق و مقدسا عن الظنون والا و درام در ریاض علم الهی تفرج نمایند تا از هر شش آیات عظمت را مشاهده کنند با اسم جناب صاحب بسیار چیزها نوشته شده خود ایشان اگر متالع شوند و ثمرات آنرا بیابند بسیار سرور میشوند بشأتم که احزان عالم ایشان را محزون ننماید انشاء الله این کلمه را بتمام لسان یعنی بلسان حقیقت ذکر نمایند و عمل فرمایند میفرماید قل الله ثم ارحم فی خوضهم بلمبون و در صد آن باشند که خلق محجوب را که در زوایای تاریکی و ظلمت مانده اند بنور آفتاب کشانند با اسم اعظم علمی که حکایت نمینماید مگر از ظهور بگیرند و پیشرو احزاب قبل شوند که شاید تیرگیهای عالم بر طرف شود و انوار آفتاب حقیقت عالم را فراگیرد اینست فضل اکبر و مقام اعظم اگر انسان باین مقام فائز نشود بچه دلخوش است و بچه مانوس و بچه قائم و بچه متحرک و بیاد که میخوابد و با اسم که بر میخیزد ایضا انا لله وانا الیه راجعون .

سوال آخر ایشان الواج منزله آنچه زیارت شده اغلب بلسان عربی بوده چون در این زمان دله پارسی زبان آمد عربی مطرود

ومتروک است چنانچه اعراب خود هنوز معنی قرآن را نفهمیده
 و ندانسته اند و لسان پارسی در نزد اهل ربیع مسکون مرفوب
 و پسندیده و مطلوب است چنانچه پارسی در مقابل ممتاز
 است فرس قدیم هم در مقابل آن ممتاز است در نزد هندیان
 و غیره زیاده بر زیاده مرفوب افتاده بهتر آنکه حق جل و کسره
 بمد الا یام اغلب بلسان پارسی مسرف تنطق فرمایند چون
 جذب قلوب را بهتر میکند استعدا آنکه جواب عرایض فدوی
 بلسان پارسی صرف عنایت و مرحمت شود . فی الحقیقه لسان
 پارسی بسیار شیرین و محبوب است و بمد از فرس این فقره
 در ساحت اضع اقدس الواج بسیار باین لسان نازل و اینک در
 ذکر فرقان نوشته اند که معنی ظاهر آنرا ادراک ننموده اند
 باقلام مختلفه والسن لا تحیی معنی و ترجمه آنرا ننموده اند
 و آنچه از ادراک آن عاجزند اسرار و بواطن او بوده و هست
 و آنچه گفته و بگویند باندازه خود بوده و خواهد بود و علی شأنهم
 و مراتبهم ذکر شده و خواهد شد و آنه علی ما . و علیه لا یلمسه
 الا الله الفرد الواحد الملیم امروز جهان خدا و جهان
 که خدا و جهان باری و جهان پناه ظاهر و پدید است
 آذان باید مترصد باشد که باصفا آنچه از طکوت اراده ظاهر
 شود فائز گردد و همچنین جمیع ابصار منتظر که آنچه از آفتاب
 علم و حکمت اشراق نماید بمشاهده آن مرزوق آید لعمرو المقصود

امروز روز چشم و گوش است و امروز روز فؤاد است و امروز روز
لسان است طوی از برای فائزین و طوی از برای قاصدین
و طوی از برای عارفین امروز روزیست که انسان میتواند کسب
مقامات باقیه نماید چه که آنچه از قلم اعلی در باره هر نفسی
جاری شده بطراز قدم مزین است ایضا طوی للفائزین
و اینکه صاحب یگانه نوشته اند چون این زمان در پارسی زبان
آمد عربی مطرود و متروک است در این مقام این کلمه علیسا
از قلم اعلی جاری و نازل قوله جل عز اجلاله تازی و پارسی
هر دو نیکو است چه که آنچه از زبان خواسته اند بی بردن
بگفتار گوینده است و این از هر دو میآید و امروز چون آفتاب
دانش از آسمان ایران هجرت است هر چه این زبان راستایش
نماید سزاوار است * انتهى .

فی الحقیقه نور حقیقت از افق بیان الهی مشرق و لایح است
احتیاج بذکر این فانی و امثال او نبوده و نیست در حلاوت لسان
پارسی شك و شبهه نبوده و لکن بسط عربی را نداشته و ندارد
بسیار چیز است که در پارسی تمیز از آن نشده یعنی لفظی
که مدال بر او باشد وضع نشده و لکن از برای هر شئی در لسان
عربی اسماء متعدده وضع شده یعنی لسانی در ارض بوسعت
و بسط عربی نبوده و نیست این کلمه از روی انصاف و حقیقت
ذکر شد و الا معلوم است امروز عالم از آفتابیکه از افق ایران

طالع و لا تن است منور در این صورت این لسان شیرین راه رچه
وصف نمائید سزاوار است. جمیع سئوالات جناب صاحب ذکر
شد و جواب ارسال گشت اگر مصلحت باشد و حکمت اقتضا
نماید ملاحظه نمایند باسی نیست و همچنین آقایان آن ارض
مثل جناب محبوبی علی قبل اکبر علیه بها^۱ الله مالک القدر
و محبوبی جناب آقا میرزا اسد الله علیه من کل بها^۲ ابه^۳ راه
ملاحظه فرمایند محبوب است. این خادم از حق جل جلاله
میطلبد عالم انسان را بعدل و انصاف مزین فرماید اگر چه
انصاف هم از شئون عدل است و عدل سراجی است که انسان
را در ظلمت دنیا راه مینماید و از خطر حفظ میکند اوست
سراج و هاج حق امرای ارض را از نورش منور فرماید ان الخار
یسئل الله بان یوفق الکل علی ما یحب و یرضی انه لمالک
الاخرة و الا ولی لا اله الا هو و المقتدر القدیر^۴ انتهى .

باب ششم

قسمتی از لوح مبارک جمال قدم جل جلاله که
شرح و تفصیل نزول لوح مبارک رئیس و شمس
شهادت جناب بدیع و شهدای دیگر و مطالب
مهمه ساعره در آن نازل گردیده است
قولیه تمالی

بِسْمِ لَا إِلَهَ إِلَّا قَدْسُ الْأَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْإِبْهِيمِيِّ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَفَى بِالْوَعْدِ وَأَنْزَلَ الْمُوْعِدَ مِنْ سَمَاةٍ مَشِيئَتِهِ
وَاطْهَرَمَا كَانَ مَسْطُورًا مِنْ قَلَمِهِ الْأَعْلَى فِي كِتَابِهِ وَصَحْفِهِ وَزَيْبَرِهِ
وَالْوَاحِيهِ قَدْ قَامَ الْقِيَامُ وَآتَتْ السَّاعَةَ وَظَهَرَ الدِّمْرَاطُ وَسَرَّتْ نَسْمَةُ
اللَّهِ وَقَاجَ عَرَفَ قَمِيئِهِ رَغْمًا لِمَلَأَ الْبَيَانَ الَّذِينَ نَقَضُوا مِيثَاقَ
اللَّهِ وَعَهْدَهُ وَارَادُوا أَنْ يَحْضُرُوا بِبُيُوتِ الظُّنُونِ وَالْأَوْهَامِ
بِأَيْدِي الظُّلْمِ وَالْإِعْتِسَافِ كَمَا عَمَرُوهُمَا مِنْ قَبْلِ تَبَالِهِمْ وَسَحَقًا
لَهُمْ وَبِحَمْدِ اللَّهِ يَأْمَلُ الْإِلَهَامُ تَأَلَّفَهُ قَدْ أَنْزَلَ الْإِلَهَامُ الْإِعْلَى
وَظَهَرَ مَا تَسْتَرُهُ حُجُبَاتُ أَنْفُسِكُمْ وَلَا أَوْهَامِكُمْ أَنْتَ قَدْ ظَهَرَ بِسُلْطَانِ
مِنْ عِنْدِهِ وَخَرَقَ السَّحَابَاتِ وَالْحُجُبَاتِ بِأَسْبَاحِ الْقُدْرَةِ عُلْيَى
شَأْنِ سَمِعَ الْمَلَأَ الْأَعْلَى سَمِعَ خَرَقَهَا اتَّقُوا اللَّهَ يَا مَعْشَرَ
الْمُفَاقِلِينَ لَا تَعْبُدُوا النَّاسَ مِنَ السَّبِيلِ وَلَا تَتَمَنَّوْهُمْ مِنْ الدَّلِيلِ
هَذَا يَوْمَ فِيهِ مَاجَ بَحْرُ الْعِلْمِ وَهَاجَ عَرَفَ اللَّهُ الْمَهِيْمِينَ الْقِيَوْمِ
خَافُوا اللَّهَ وَلَا تَدْحُضُوا الْحَقَّ بِأَقْوَالِكُمْ وَأَفْعَالِكُمْ إِنْ الْخَادِمُ
يَنْصَحُكُمْ لَوَجْهِ اللَّهِ بِشَهَادَةِ ذَلِكَ كُلِّ مَنْصُفٍ بِصِيرٍ وَالصَّلُوةِ وَالسَّلَامِ
وَالتَّكْبِيرِ وَالْبَهَاءِ عَلَى الَّذِينَ شَرِبُوا رَحِيمَ الْإِسْتِقَامَةِ وَقَامُوا
عَلَى خِدْمَةِ الْأَمْرِ بِالْحِكْمَةِ وَالْبَيَانِ وَشَهِدُوا بِمَا شَهِدَ بِهِ لِسَانُ
الْمَطْمَئَةِ قَبْلَ خَلْقِ الْأَشْيَاءِ أَوْلَيْكَ عِبَادِ وَصَفِيهِمُ اللَّهُ فِي الْفِرْقَانِ
وَفِي الْبَيَانِ طُوبَى لِمَنْ أَسْمَعُ وَلِمَنْ يَبْصُرُ رَأَى وَوَيْلٌ لِكُلِّ

خادم مکارالذی اتخذ الوهم لنفسه رباً من دون الله ویمنع
الناس من فرات رحمة ربهم الغفور الکریم .
عرض میشود نامه آنجناب باین خادم فانی رسید بعد از قرائت
واطلاع قصد مقام مالک ابداع نموده تلقاً وجه حاضر و بعد از
ازن آنچه در نامه بود بشرف اصفاً فائز گشت و این کلمات
عالیات از سماً نهایت منزل آیات نازل قوله جل جلاله :
" انا المظلوم الغریب یا ایها الناظر الی الوجه نامه ات نزد
مظلوم حاضر و عبد حاضر تمام آنرا عرض نمود لله الحمید
رحیق عرفان را نوشیدی و بافق رحمن توجه نمودی در ایامیکه
افتده و قلوب از ظلم مشرکین مضطرب و ارکان بیت از اعتساف
عظما متزلزل در اول ۵ رظهور از مظهر الهی و مشرق وحی ربانی
امرا اثر نمودند و فتوی برسفک در ما آن نفوس مقدسه دادند
۵ جرت خاتم انبیاء روح ماسواة فداه از مکه سبب که بود و
علت چه و صعود حضرت روح بفلک چهارم از دست که ؟ بقسمی
بر آن حضرت سخت شد که بید قدرت او را تصور داد و بفلک
چهارم شرب برد بصماه وردا باب حق را بکمال ظلم و اعتساف
بستند و باب عزت و ثروت با اسم آنحضرت از برای خود گشودند
اگر نفوس مطمئنه در امورات قبل تفکر کنند لعمر الله بمثابه
فاقدین بر مظلوم عالم نوحه وند به نمایند هنگام حرکت از زوراء
کل را اخبار نمودیم با ارتفاع نعماتی در آفاق جمیع از خسوف

واضطراب خلف حجاب ساکن وحق وحده بر امر قیام نمود
و چون اشراقات انوار آفتاب توحید پرتو افکند و عالم فی الجمله
روشن و ضمیر گشت از خلف حجاب بیرون آمده اول بر نفس حسی
اعتراض نمودند و بسیوف اعراض بر سفک دم مطهرش قیام کردند
این است شأن ناس ان اعتبروا یا اولی الالباب یا ایها
المشتمل بنا رحمۃ اللہ حمد کن محبوب عالم را که بنصمت با^{قیه}
دائمه فائز شدی و آن زکری است که از ظلم اعلی در باره تو
جاری شد آنچه دیده میشود البته اورا فنا اخذ نماید مگر
کلمه ای که حق جل جلاله بآن تکلم فرماید از حق بطلب تو را
مؤید نماید بر آنچه سزاوار پیوم اوست معادله نمینماید بکلمه
او خزائن ارض و دقائن آن ان اشکر و قل لک الحمد یا من
ذکرنتی و لک الثناء یا من یتدک زمام ملکوت السموات و الارضین
انتهی .

دیگر خادِم چه عرض نماید حق شاهد و گواه است که ارکانش
متزلزل و قلبش مضطرب چه که دیده میشود بعضی از عباد
جاهل که خود را عالم فرض گرفته اند در جمیع قرون و اعصار
بر مطالع نور احدیه اعتراض نموده اند و بکمال عناد در اطفاء نور
الهی سعی و جاهد بوده اند و بعد که امر مرتفع میشد بسد و
دست اخذ مینمودند و با سباب زهد زمام ناس را بدست
میاوردند چنانچه دیده و شنیده اند ولهم الاشباه و الامثال

فی هذ الایام نفوسی که ابد ا اطلاع از این امر نداشته حال
 بظلم و اعتساف قیام کرده و دعوی اطلاع کامل نموده اند
 و نفوس ضعیفه را از شریحه ربانیه منع مینمایند و بحدی بر منتند
 ترغیب و تحریر می کنند حق عباد را حفظ فرماید و از وسوس
 آن نفوس محفوظ دارد یعنی منافقین از اهل بیان اعزازنا
 الله و ایاکم یا معشر الموحدین من شر ههولاء . این خاتم
 فانی از حق جل جلاله سائل و آمل که اولیای خود را مؤید
 فرماید تا از بحر معانی کلمات الهی بیاشامند و از نار مشتعلیسه
 در آن پشانی مشتمل گردند که ۵۰ مزات شیاطین ایشان را از
 مالک یوم الدین منع نماید در کاف و راه نعیق مرتفع
 و مدلیع ظنون و نفاق بکمال مکر و حیل و کلمات جعلیه نفوس
 ضعیفه را از مالک احدیه منع نموده و بتاحیه کذب دعوت
 مینمایند و مع آنکه ابد از این امر اطلاع نداشته وندارند
 محض هوی از مالک اسما اعتراض جسته و در تیه او هم سرگردان
 از حق میطلبم او را هدایت نماید و از ریح معانی و سلسبیل
 راستی محروم نسازد و از درهای آگاهی قسمت عطا فرماید اوست
 بره رشتی قادر و توانا در کتاب اقدس که از ملکوت مقدس الهی
 در اول ایام سجن نازل ذکر ارض کاف و راه و ما یحدث فیها
 از ظلم اعلی جاری و ثبت شد و تا حال مستور و لکن ناعق آن ارض
 در این سنه بکلماتی تکلم نموده که کلمات السموات تنفطر ن

و تنشق الارض و تخر الجبال هـ اذا حق انصاف عنایت فرماید
 و عدل و راستی بخشد امثال آن نفوس هزارود و بیست سنه
 بل ازید ناس را بجایقا و جایلسا دعوت نمودند و هر نفس
 آگاهی که این کلمه را رد نمود و مردم را اخبار کرد که حضرت
 قائم علیه السلام در اصلاح است و باید متولد شود فتوی برقتلش
 دادند و خونش ریختند قسم بافتاب افق بیان ربنا الرحمن
 که از جمله نفوس هـ مین ناعق ارض کاف و راست چه که بر
 قدم آن نفوس مشی مینمایند . باری چه مقدار از نفوس
 مقدسه بفتوای آن نفوس جاهله غافله کاس شهادت نوشیدند
 آنچه زکرت جمیع اولیا و دوستان الهی گواهی میدهند
 بر صدق آن . بگمان خود نصرت امر حق مینمودند و ناس را
 بسبیل مستقیم هدایت میکردند و حال آنکه آن سبیل سبیل
 جحیم بود نه سراط مستقیم آیا ناسرا چه سگری اخذ نموده
 که تاحین بر حیل و مکر گروه منافقین اطلاع نیافته اند .
 آنحضرت دوستان الهی را آگاه فرمایند که خود را از مظالم
 حیل و نفاق و مبالغه خدعه و فریب باسم حق جل جلاله
 حفظ نمایند و از آن قوم مطمئن شوند چه که مشاهده میشود
 چون از نفسی مأیوس شوند یعنی او را ماتشان در او تصرف
 نمود و تأثیر نکرد بلباس دوستی در آیند و بکمال محبت و
 مودت در ظاهر معاشرت نمایند و مقصودشان آنکه فرصت یابند

والقا کنند آنچه را که در قلوبشان مستور است در هر حال
اجتناب لازم با سبب دوستی اسامی دشمنی را محکم نمایند
اقبالشان اعراض و شفقتشان عداوت و سمتشان خدعه
و نطقشان فریب بگواهی بیخردان فوارس مضار انقطاع امروز
جز حق نبینند و جز حق نشناسند و جز حق نگویند چه که یوم
یوم الله است لا یدکر فیه الا هو الیوم اگر نفسی بغیر حق نطق
نماید و ناظر با سماء موهومه شود او لایق این مقام و این ذکر
و این امر نبوده و نیست بگوئید ای غافلان از خدا بترسید
و ناس بیچاره را بدام میندازید بگذارید بقوادم انقطاع
در این هوا طیران نمایند و به کمال انبساط در این بساط
وارد شوند . یالیت القوم یمر فون و یعلمون چندی قبل در
یکی از الواح این کلمه علیا از لسان مالک وری جاری و نازل
قوله تبارک و تعالی :

" ای عبد حاضر آیا این خلق تفکر نمی نمایند در عظمت این
یوم امروز روزیست که بزرگی آن در جمیع کتب الهی از قلم
اعلی مذکور و مستطور است اگر چه ایام ظهور مظاه^{را} احدیه و مطا^{لیم}
نور الهیه در مقامی با یام الله مذکور ولیکن این ایام در جمیع
کتب تخصیص یافته و مخصوص است بحق جل جلاله چنانچه
بختام انبیا^ص مفرماید یوم یقوم الناس لرب العالمین و همچنین
الملك یومئذ لله و جاء ربك والملك صفا صفا و امثال آن و بکلم

میفرماید ان اخرج القوم من الظلمات الى النور و ذکره باسم
 بايام الله جميع رسل راباين يوم مبارك بشارت میفرماید مع
 ذلك گاهی مرآت ۵۰ نگامی وصی و وقتی ثمره میگویند باين
 اسماء عا کفند و شاعر نیستند يتكلمون ولا يشعرون يقولون
 ولا يفقهون قل موتوا بغيظكم ۵۰ هذا يوم الله لو انتم تصرفون
 و هذا امر الله لو انتم تنسفون قد ظهر ما كان مكنونا في
 علم الله و مسطورا في كتبه و به ظهر كل امر محتوم و كل سر
 مخزون * انتهى .

حال از پستی نفوس ز باب بر ربّ الارباب اعتراض نموده غراباً
 از عالم معانی قسمتی نه و ز باب را از ترنمات الهی نصیبی نه
 این میدان را فوارس عرفان باید تا باسم حق جل جلاله مرکب
 دست رانند سبحان الله بعضی از نفوس محض هوای تکلم نموده
 و مینمایند چه که از خمر او دام نوشیده اند و غیر الله را ربّ ا
 کردند در بادیه های ظنون مشی نمایند و با و امات خود
 ناس را گمراه کنند اگر خادم در این مقامات آنچه شنیده هر فر
 نماید البته اوراق سجن کفایت ننماید آیاتی که در اول ورود
 سجن در کتاب اقدس نازل ذکر میشود که شاید غافلین بشمور
 آیند و نائمین متنبه شوند و قاعدین قیام نمایند قوله عزبانه
 و جلّ مقامه ان يا ارض الكاف والرا انا نريك على ما لا يحبه
 الله و نرى منك ما لا اطلع به الا الله الملهم الخبير و نجسد

ما یر منک فی سر السرّ عندنا علم کل شیء فی لوح مبہرین
 لا تحزنی بذلك سوف ینظر اللہ فیک اولی بأس شدید
 یدکروننی باستقامة لا تمنصهم اشارات الملماہ ولا تحجبهم
 شہات المرہین اولئک ینظرون اللہ باعینهم وینصرونہ بانفسهم
 الا انہم من الراسخین . انتهى .

وقتی این آیات نازل کہ ذکر ناعق آن ارض نبودہ وکتب
 اقدس دہ سنہ قبل آن نازل وکل مالمند لا زال نفوس جاہلہ
 خود را بردا و عمامہ میآراستند و در لباس علم بآب آن راسد
 مینمودند آیا کد امیک از روایات واحادیث و اخبارشان صدق
 و مطابق بودہ عباد بیچارہ از جہل آن نفوس غافلہ قرنہا
 در تیبہ اوہام و ظنون سائر ہاری لوجہ اللہ گفتہ میشود کہ
 شاید بنیان و ۵۰ م را تجدید نمایند و اسام ظنون را ہر ارض نگذار
 امروز باید بقوت خلیل آفاق سلاسل تقلید را بشکنند و احسنام
 اوہام را از ہم بریزند گوثر را باید از آنچه شنیدہ اند مقصد من
 نمایند از گفتگوہا بگذرند از اقوال بافعال توجہ نمایند
 بفرمائید ای غافلان من قام علی الامر ومن الذی دعا الکل الی
 الافق الاعلی فی ایام فیہا اضطربت افئدۃ اولی النهی
 سبحان اللہ امروز را چہ دانستہ اند و از این ظہور اعظم چہ
 ادراک نمودہ اند ہذا یوم فیہ لا یدکر الا ۵ و ولاینہی لا حد
 ان یتمسک بالامثال والاشباح والاسماء ۵ ذایوم نطقت بشائہ

کتب الله و شهد له النبیون والمرسلون . انسان متحیر
 است که چه ذکر نماید حزب شیعه که خود را از اعظم واعلی
 واتقی از جمیع احزاب عالم میسر دهند نزد اشراقات انوار آفتاب
 ظهور واضح و صریح ن شد که پست ترین احزابند چه که
 بفتوای آن نفوس محبوب عالمیان را در ارض تا شهید نمودند
 الا لمنة الله على القوم الظالمین . باین هم قناعت نمودند
 فتوی بر قتل جمیع نفوس مقدسه دادند چه مقدار از اطفال و
 نساء که از ظلم آن نفوس شهید شدند و چه مقدار که بی محل و
 مأوی و بی مری ماندند حال تازه جمعی از کذابه های عالم
 جمع شده اند و در صد در ترتیب اساس قبل بوده و دستنند
 ناعق ارض کاف و راه و ناعقین اخری بر آنند که انوار آفتاب
 راستی را بنام ظنون جدیده ستر نمایند و دوسه هزار سینه
 دیگر برد و قبول و امران و اعتراض و سب و لعن بکدیگر منابر
 و مجالس مشغول شوند قسم با آفتاب افق تقدیس این عبد از
 این از کار خجل و منفعل است جمیع طمای عصر که هر یک
 در ایران پیشوا بودند و صاحب منبر و محراب عرف حقیقت را
 علی قدر سم آبره نیافتند چه اگر یافته بودند این ظلم جدید
 لا مثل له در عالم واقع نمیشد محض هوی و ریاست تکلم نمودند
 بآنچه که سبب و علت شهادت مقصود عالم نقطه اولی روح ما
 سواه فداه گشت چه اگر آن از کار مجمله نبود حق و اولیا^ش

شهادت نمیشدند جمیع علما در سنه اول ذکر نمودند که جمیع
 علما از قبل و بعد بر این بوده اند که آنحضرت باید از جاهلها
 و جاهلسا ظاهر شود و حال این حزب میگویند در شیراز متولد
 شد لذا جمیع حکم برگزیده و سفک دم مطهر نمودند یا حبیب
 فوادی قدری تفکر لازم است تا بر ظلم این فتنه مطلع شوید و
 بعضی را آگاه نمائید اکثری از عباد بتقلید متمسکند و بهیوی
 مبتلا سیل ظنون و اوهامشان بنیان ایمان را ویران نمود
 اقلهم وللذین اتبعواهم غفلت بمقامی رسیده گشته
 باوامات خود شرایط از برای ظهور ترتیب داده اند
 و با اشارات و ادراکات خود او را نامحدود نموده اند و چون
 مخالف ظنون خود یافته اند ضوضا مرتفع بگوئید این نبأ
 عظیم در اثبات امرش محتاج بتعدد بقی احدی نبوده و نیست
 فانظروا ما نعلق به نقطة البیان روح من فی الامکان فداه
 قوله تبارک و تعالی وقد کتبت جوهره فی ذکره وه وانسه
 لا یستشار باشارتی ولا بما ذکر فی البیان الی قوله جل و عز
 انه اجل و اعلی من ان یکون مصروفا بدونه او مستشیرا باشارة
 خلقه و اننی انا اول عبد قد آمنتم به و آیاته و اخذت من ابکار
 حدائق جنة عرفانه حدائق کلماته بلی و عزته و الحق لا اله
 الا هو کل بامر قائمون انتهى .

این الاذان الواعیه و این الایصار الحدیده تا اشراقات

انوار آفتاب بیان را مشاهده نمایند و ندای جل جلاله را استماع کنند اگر جمیع من فی البیان در همین یک فقره از روی عدل و انصاف ملاحظه و تفکر نمایند کل بشر اقدس توجه کنند و از ماعند الناس غافل و بما عند الله متمسک گردند ولیکن چه فائده که آنان را قطن اغراض از اصفاء منع نموده و ابدی را حجابهای ظنون و اوهام از مشاهده باز داشته وقتی از اوقات این کلمه علیا از مشرق وحی مالک اسما ظاهر و نازل قولسه تبارک و تعالی :

ای عبد حاضر ملاحظه کن بلك با این رقیقی که مشاهده میشود اگر حجاب گردد چشم از مشاهده آسمان و زمین و آنچه در اوست از اشجار و انهار و بحار و جهال و اثمار و السوان و ما عندهم محروم و ممنوع ماند حال اگر حجاب غلیظ ظنون بر قلب وارد شود چه خواهد نمود ای عبد حاضر از حق بطلب کل را از حجابات مانع مقدس فرماید که شاید بمقتضی از خلقت خلق بی برند و بصرفان کنز مکنون محتوم فائز شوند و از این رحیق مختوم بهاشاوند " انتهى

باری جوهر بیان بتصدیق محبوب عالمان آنکه مشرق آیات و مطلع بینات با اشاره آن سلطان وجود و بعانزل فی البیان منوط نه و کل مأیورند او را بنفس او بشناسند در این مقام بعضی از اسرار از لسان مطلع اسما شنیده شد که این عبد

من غیر از آن جسارت هر عرض آن ندارد یالیت القوم یعلمون و
 یصرفون طوبی از برای نفسی که ببصر خود بافق اعلی توجسه
 نماید و انوار وجه را من غیر سحاب و اشارات ادراک کند
 سکر باده غرور و غفلت اکثری را محبوب نموده سازج قدمی را
 که نقدها بیان روح ماسواه فداه میفرماید انی انا اول عبد
 قد آمنت به و بآیاته در باره اش گفته اند آنچه راه آسمان
 از او منظر و ملکوت اسما از آن مضطرب فی الحقیقه اگر نفسی
 در این کلمات مبارکه که از مشرق بیان حق جل جلاله اشراق
 نموده تفکر نماید و بر لثالی بیان مطلع گردد خود را غنی
 و مستغنی از کل مشاهده کند بهره ای اطمینان در راه قدس
 رحمن «ایران نماید و از کوشش استقامت بیاشامد امروز اگر نفسی
 اقل من آن توتف کند از اهل نار محسوب عند ذکرش جمیع
 از کار مفقود و عند بیانش جمیع بیان خاضع وقتی از اوقسات
 فرمودند یا عبد حاضر امروز ملکوت بیان لدی الرحمن خاضع
 و خاشع جمیع کتب و الوان باراده منوط و معلق و جمیع من
 فی البیان باین ذکر اعظم و نباء عظیم و عرفانش مأمور طوبی
 از برای نفسی که سلاسل او هم و ظنون را با اسم حضرت قیوم
 شکست و از ماعد الخلق گذشت بما عند الحق تمسک جست
 انتہیسی .

امثال آن نفوس ممرضه لا زال بوده اند اگر نفسی بمسدا از

ارتقاء حضرت عسکری علیه سلام الله در امورات واقعه و
 دسائس علمای زنادقه تفکر نماید شهادت میدهد براینکنه
 جمیع فساد عالم از آن نفوس بوده و هست لصر ربنا اگر
 کذب رؤساء نبود ربّ اعلى بظلم اعداء شهید نمیشد حضرت
 موهومی بر سر بر موهومی معین نمودند و بروایات موهومی
 ثابت کردند آنچه را که سبب سفک دم سید عالم و جواهر اسم
 شد گاهی توابع جملیه ظاهر مینمودند و نسبتش را بجد
 وجود میدادند الا لعنة الله على القوم الكاذبين در باطن
 مقصود اعلاء طو و سمو خودشان بوده و لکن در ظاهر جزایر
 اثمیه مینمودند گاهی جا بجا و هنگامی جا بجا و وقتی
 ناحیه کذب که بمقدسه مینامیدند سلطان لا یزالى را که نقطه
 بیان رون ماسواه فداه در ذکرش میفرماید قوله عزّ ذکره انه
 اجل و اعلى من ان یكون ممر و فادونه او مستشیرا باشارة
 خلفه حال نفوس غافله بر امراض قیام نموده اند و بقول این و
 ان تمسك جسته اند امروز لسان عظمت میفرماید قوله عزّ
 اجلاله ان یاقلم ل تری الیوم غیرى این الاشیا و ظهورات
 و این الاسماء و ملکوتها و البواطن و اسرارها و الظواهر و آثارها
 قد اخذ الفناء من فی الانشاء و هذا وجهى الباقي المشرق
 المنیر انتهى .

حال ملاحظه نمائید بجه متشبهند و بجه حبال متمسک

اراده دارند يك اسباب موهومه جدیده مثل اوه امات قبل
از برای ناس بهچاره برپانمایند مکرر عرض مینمایم اعان الله
وممشرالموحدین من شر هولاء . باری الیوم همین کتابی از
کتب و همین لوحی از الواح و همین صحیفه از صحف کفایت
نمینماید سبحان الله عما یقولون الظالمون . الیوم کل باید
بافق ظهور و مایظهر من عنده ناظر باشند اگر باوه اساتو
ظنونات و روایات انسان مشغول شود البته عاقبت آن بر
هلاکت است چنانچه دیده شد سبحانک یا اله البر والبر
ترانی قائما بین یدیک و ایادی رجای مرتفعه الی سماء جودک
و فضلک استلک سلطانک المهیمن علی الثانات واسمک
الذی به سخرت الممكنات بان تؤید عبادک علی العدل
والانصاف و وفقهم علی التوجه الیک ببصرک والنظر الی شطرك
بنورک انت الذی باسمک ماجت بحور الفضل والمطاه لا اله
الا انت المقتدر المختار اگر الیوم نفسی بغیر حق و بیان حق
ناظر باشد البته از صراط منحرف شود و البته بسفر مقرر
میفرماید جمیع بیان ورقی است از اوراق جنت او اگر قبول
فائز شود . سبحان الله امر درجه مقام و خراطین درجه طین
این خادم فانی متحیر و الله المهیمن القیوم از اول امر تا
حین خیالی جز رضای حق نداشته وندارم حال بهر شده ام
وقوی ضعیف گشته مع ذلك ومع شغل عظیم خالصا لوجه الله

باین نوشته مشغول شده ام حق آگاه و گواه که جز رضایتش
 را طالب نبوده و نیستم لوجهه گفته و لوجهه میگویم من شاء
 فليقبل و من شاء فليعرض ان ربنا الرحمن له والغنى الحميد
 و همچنین در این کلمه علیا که از معالغ بیان مالک اسما یعنی
 نقطه اولی روح ماسوا فداه نازل شده تفکر نغائبه و فی الحقیقه
 این کلمه از جود ربیان محسوب است قوله تبارک و تعالی ؛
 وَفِي سِنَةِ تِسْعٍ أَنْتُمْ كُلٌّ خَيْرٌ تَدْرِكُونَ وَفِي سِنَةِ التَّسْعِ أَنْتُمْ
 بِلِقَاءِ اللَّهِ تَرْزُقُونَ * وَمَخَاطِبُهَا لِحَضْرَةِ الْمُظْمِمْ طَبِيبِهِ مِنْ كُلِّ
 بِهَاءٍ إِبْهَاءٍ وَ مِنْ كُلِّ عِلَاءٍ اعْلَاءِ مِيفْرَمَائِدِ قَوْلِهِ تَعَالَى ؛
 هَذَا مَا قَدْ وَعَدْنَاكَ مِنْ قَبْلِ حِينِ الَّذِي أَجْبَنَّاكَ اصْبِرْ حَتَّى
 يَقْضَى عَنِ الْبَيَانِ تَسْمِعُهُ فَإِذَا قَلَّ فَتُبَارِكِ اللَّهُ أَحْسَنَ الْمُبْدِئِينَ
 انتهى . حال انصاف در عید در سنه تسع که ظاهر شد این
 الاذان و این الابصار باری مفری از برای احدی نبوده و نیست
 الا ان يتوب و يرجع الى الله المهيمن القيوم مكرز سماء برده ان
 و شمس ایقان و بحر اعظم و نباء عظیم چشم پوشد از برای چنین
 نفسی آیات الهی و بینات ربانی شمری نداشته و ندارد هـ
 صاحب انصافی شهادت میدهد که امر الله باین ظهور اعظم
 ظاهر در ایامی که جمیع بحفظ جان مشغول و در زاویه هـ
 مستور و محجوب حق جل جلاله بنفسه قائم و ناطق چنانچه
 رشحات بحر بیان شرع عالم را اخذ نموده و آثارش آفاق را احاطه

فرموده طوبی از برای منصفین و سامعین و همچنین نقطه
اولی روح ماسوا فدا میفرماید قل هونبأ لم یحسطن
یملحه احد الا الله ولكن انتم یومئذ لا تعلمون مع ذلك این
قوم بی انصاف گفته اند آنچه گفته اند . این آن نبأ عظیمی
است که در جمیع کتب مذکور وسط و راست و احدی جز نفس
حق بر همین ظهور مطلع و آگاه نه این است آن ساعتی که
حضرت روح از او اخبار نموده میفرماید واما ذلك الیسوم
وتلك الساعة فلا یعلم بهما احد ولا العلائكة الذین فی السماء
ولا الابن الا الاب و این است آن بومی که حضرت یوئیل
در کتاب خود میفرماید لان یوم الرب عظیم و مخوف جدا
فمن یطیقه و همچنین حضرت ارمیا میفرماید آه لان ذلك
الیوم عظیم و لیس مثلہ جمیع آنچه ظاهر شده در کتب
مرسلین مذکور حتی ذکر حسن که حال مقرر عرش است چنانچه
داود میفرماید من یقودنی الی الدینة المحسنه ومدینة
محسنه عکاست و حشش معروف و مشهور این است آن حدیثی
که میفرماید انوار آفتاب حقیقت بر او تجلی فرموده و از افکش
اشراق کرده و همچنین بشارت داده اند یکدیگر و عبسار
این ارض را که حق در آخر ایام در این اراضی ظاهر میشود
و تجلی میفرماید . حضرت اشعیا میفرماید علی جبل عسال
اصعدن یا بصرة صهیون ارفعی صوتک یا بصرة اورشليم

ارفعی لا تخافی قولى لمدن یهودا هودا الهك هودا السید
الرب بقوة وذراعه تحکم له انتهى .

صهیون واورشلیم در این اراضی است و میفرماید باسم جدید
نامیده میشود چنانچه در ارض سر از لسان عظمت یووا النبیل
موسوم گشته و این است آن وادی که ندا " جمیع انبیا " در او
مرتفع و یلهیک اللهم لیهیک ناطق حضرت خلیل و کلیسم
روح و خاتم انبیا و انبیا بنی اسرائیل در این اراضی ظاهر
چه که این ارض بارز بطحا و حجاز متصل میشود اینست که
میفرماید طوبی لمن هاجر الی عکا قسم بآفتاب افق بیسان
که مقصود این فانی اظهار عظم و فضل و اطلاع نبوده و نیست
بلکه لوجه الله عرض میشود که نفوس غافلہ سبب احتجاب خلق
نشوند چنانچه از قبل شده اند باری اینست اراضی مقدسه
که در فرقان و کتب قبل مذکور و در کتاب عاموس نبی میفرماید
ان الرب یزجر من صهیون و یعطی صوته من اورشلیم فتنوح
مراعی الرعاة و یبیس رأس الكرمل و کرمل مقابل عکا واقع و در کتب
قبل حکوم الله موسوم و ذکر آن از قلم اعلی جاری البته بعضی
بآن فائز شده اند از جمله امور محتومه آنکه باید خبا " مجد
بر او مرتفع شود و لله الحمد مرتفع شد و از صهیون فرات معانی
جاری رغبا لمن نهذا الانصاف و اخذ الاعتساف عظمت ظهور
بحقانی است که حضرت داود در ذکرش میفرماید علوالسرب

الهناء واسجدوا عند موطنی قدمیه قدوس هو موسی وهارون
بهمن کهننه وسموئیل بین الذین یدعون باسمه حال باید
در این آیه مبارکه بسیار تفکر نمود امروز جمیع اشجار منجذب و
تخور و احجار مهتز و متحرک و جبال از فرغ اکبر در مسرور
چه که ساعت موعود آمده و مکنون مخزون ظاهر گشته اگر این
کلمه علیا از کتب برداشته شود دیگر بیانی باقی نه و ذکری
مشهود نه لکن این بیان از برای متبصرین و عارفین است نه
از برای هر هرج راعی که قائل اوام و ظنون است امروز
آفتاب یقین اشراق نموده روز دیگر است و ایام دیگر لا تقاس
بغیره اولکن ایضاً مریض و مرمود و آذان مسدود از حق
مطلبهم فرج عطا فرماید و خلق را از این فرح اعظم محروم
نسازد و همچنین میفرماید یأتی الهناء ولا یصمت اگر این عبد
بخواهد از کتب قبل و بیانات منزله در آن ذکر نماید قارئین
شاید از طول کلام افسرده شوند لذا بمنتهای قوه در اختیار
عزم جزم شده و از نفوس مانعانه راضیه مرضیه طلب ذکر مینمایم
شاید بدعا ایشان و ذکر ایشان از عهده آنچه بان مأمورم
برآیم و از خدمت اولیای حق باز نمانم فآه آه امر بایست
بزرگی و این قدرت ظاهره و قوت باهره که عالم را احاطه نموده
خلق از مشاهده اش مجبوب و از معرفتش غافل اوست مقتدری
که حضرت عاموس نبی در باره اش میفرماید فاستعد للقاء الهک

بما اسرائیل فانه هوالذی صنع الجبال وخلق الريح واخبر
 الانسان ماہ و فکسره الذی يجعل الفجر ظلما و ہمشی علی
 مشارف الارض یہوہ الہ الجنود اسمہ لصمر محبوبنا و محبوبکم
 و مقصودنا و مقصودکم در این آیہ عظیمہ اسرار عظیمہ مکنون چہ
 کہ اخبار مینماید از ظہور شانین و همچنین صبح کاذب را کہ
 میفرماید او را الہ الجنود تاریخ مینماید و پهلندیہای ارض
 میخرامد کہ اشارہ بسفر مدینہ کبیرہ و همچنین این اطراف
 است این عبد متحیر کہ ناس از قبل بچہ قانع شدہ اند و حال
 بچہ قانع میشوند اگر آیات میطلبند انہاطت الافاق و اگر
 بیانات میخواہند علی الصمد اثباتہا و اظہارہا قسم بنفس
 حق رون من فی ملکوت الامر والخلق فداه کہ امورات عظیمہ
 عجیبہ در اینظہور ظاهر و آنچه در سنین متوالیہ از بعد واقع
 از قبل از تلم اعلی جاری و نازل من غیر رمز و اشارہ بل بکمال
 تصریح ہر منسفی عرف راستی از این ہر ایتر استشمام مینماید
 چہ کہ آنچه عزیز شدہ و میشود با بیتہ و ہرہا ان است و اینصمد
 اگر بخواہد جمیع را ذکر نماید البتہ بیان بطول انجامد و لکن
 بعضی از آنرا مختصر ذکر مینمایم لوجہ اللہ اگرچہ در رسائل
 متعددہ ذکر شدہ و چون از قرار سموع بعضی از آن دست
 اعداء افتادہ و بعضی از آن مستور ماندہ لذا این خادم مکرر
 ذکر مینماید و اجرہ علی الذی خلقہ و فطرہ و رزقہ و کبرہ و علمہ

وارشده و در راه الی صراط المستقیم . هنگامی که آفتسباب
حقیقت از افق ارض سر مشرق بیوس از ایام بخت بیست را
احاطه نمودند و ذکر تفصیل آن حال لازم نه مختصر عرض میشود
مدتی ناس را از خروج و دخول منع نمودند و لکن بعد احزاب
مختلفه که بدول اخسوس منسوب بودند وارد و تلقا و جبه
حاضر و فی کل الحین نطق لسان الغنظمة بما عجزت عن ذکره
السن العالم قناسل و ولی بر حسب ظاهر باعانت قیام نمودند
و بهمین یدی حاضر و لکن ابی الله عن اظهار ما ارادوا و بمسد
حضرت ذبیح علیه بها الله وارد و قلم اعلى بسوره مبارک
رئیس ابتدا فرمود و در عرش راه تمام شد و در اسکله بحر بر
شخص مأمور ثرائت فرمودند این عهد چند آیه آن را ذکر مینماید
که شاید غافلان آگاه شوند و نائمین بیدار گردند و مردگان
بحیات جدید فائز شوند الا مر بید محبوبنا و محبوبکم و مقصودنا
و مقصود من فی السموات و الارضین قوله جل مقامه بسمنا لا بهی
ان یا رئیس اسمع نداء الله الطک المهیمن القیوم انه ینادی
بهین الارض و السماء و یدع الکل الی المنظر الا بهی ولا یضمعه
قباعک و لا نباح من فی حولک و لا جنود العالمین قد اشتمل
العالم من کلمة ربک الا بهی و انها ارق من نسیم النبی
قد ظهرت علی هیئة الانسان و بها احی الله عباده المقبلین
و فی باطنها ماء قد ظهر الله به افئدة الذین اقبلوا الیه

وغلوا عن ذكر ما سواه وقربهم الى منظر اسمه العظيم الى ان قال عز شانه ان يارئيس قد ارتكبت ما ينوح به محمد رسول الله في الجنة العليا وغرتك الدنيا على شأن اعرضت عن وجه الذي بنوره استضاء الملاة الاعلى فسوف تجد نفسك في خسران مبين باتحدت مع رئيس الصجم في ضرى بمد اذ جئتكم من مطالع المظلمة والكبرياء بامر به قرت عيون المقربين الى ان قال جل بيانه هل طانت انك تقدر ان تطفى النار التي اوقدها الله في الافاق لا ونفسه الحق لو انت من العارفين هل بما فعلت زاد لهيبها واشتمالها فسوف تحيط الارض ومن عليها كذلك قضى الامر ولا يقوم معه حكم من في السموات والارضين فسوف تبدل ارض السرّ ومادونها وتخرج من يد الطك وتظهر الزلازل ويرتفع الصويل ويظهر الفساد في الاقطار وتختلف الامور بما ورود على هؤلاء الاسراء من جنود الظالمين ويتغير الحكم ويشتد الامر على شأن ينوح الكتيب في الهضاب وتبكي الاشجار في الجبال ويجرى الدم من كل الاشياء وتري الناس في اضطراب عظيم انتهى .

ای عالم آیا سمع درتویافت میشود که بشنود آیا بصر یافت میشود که ببیند بابدع واصر ح بیان محبوب امکان نطق فرموده و مقصود از ارض سرّ ادرنه است که قبل از سجن اعظم مقر عرش آن ارض بوده و عدد آن با عدد سرّ مطابق است

میفرماید ارض سرّ تبدیل شود و همچنین ماحول آن و از یک
ملك بهرون میروند و ظاهر میشود زلازل و مرتفع شود فرساده
وناله و ظاهر میگردد فساد در اقطار و مختلف میشود امور
جمع این بلاها بسبب مصائبی است که برای این اسراء وارد شده
از جنود ظالمین و جمیع این امور در ظاهر ظاهر دیده شد
و همین منصف و صادق و عادلی انکار ننموده و نمینماید و همچنین
میفرماید و بتغیر الحکم یعنی رئیس اول میروند و رئیس دیگر
بر مقامش جالس چنانچه مشاهده شد و همچنین میفرماید
بیشتر الامر شدید میشود امر رمل در تپه ها و کوه ها و اشجار
در جهال میگیرند و از جمیع اشیا دم جاری و ساری چه که بر
نفس حق وارد شد آنچه که بر احدی وارد نه و بعد میفرماید
تری الناس فی اضطراب عظیم لعمر الله اضطراب کل را احاطه
نموده بود جنود اسلام بر قراء نصاری وارد میشدند زن و مرد
صغیر و کبیر جمیع را از حیات محروم مینمودند بعد خانه ها
و اموال را آتش میزدند و همین معامله را عینا نصاری با اسلام
میکردند و حشمت کل را اخذ کرده بود و اضطراب جمیع را
احاطه بکنی از سیاحان نوشته بود که از محلی عبور نمودم مشاهده
شد در بیست قدم اوسی سیصد نعش بر هم ریخته بود و هرگز
رهب آن منظر از نظر نمیروند باری آن فتنه را گل شنیده
و میدانند و در هیچ قرنی مثل آن دیده نشده ارباب جرائد

نوشته اند آنچه را که عقل از قبول آن ابا مینماید حال باید
اهل بیان تفکر نمایند و بییقین مبین بدانند که آنچه از بعد
وارد شده حرف بحرف از قبل از قلم اعلی نازل سبحان من
یحیی العظام وهی رسم و سبحان من اخبر الکل من قبل وهو
علیم ولكن یا محبوب فوادی والمذکور فی قلبی آنچه ذکر شد
از برای اولیا و اصغیا و راسخین و منصفین بشارتی است
بزرگ و لیکن لا یزید الکافرین الا خسارا چه که کس از هر دیر
حما هم امر محروم و کور از انوار افاق اعلی معنوم و همچنین عز ذکره
و عم فضله و عظم سلطانه در سوره همیکل میفرماید مخاطبها
لعلک یاریس قل یا ملک یاریس نبی القسیم ان لا یصدق
النواقیر ..... الخ .

تفصیل این لوح مبارک آنکه در ارض سرّ بیک لوح امنع اقدس
مخصوص ملک پاریس نازل و ارسال شد و سبب تنزیل آنکه
ملك در مجلس عام کلمه گفته و آن اینکه ما از برای تمشیت امور
متعلقه بخود نیستیم بلکه اگر مظلومی در عالم یافت شود
نمایند جواب میگوئیم و حق او را از ظالم اخذ مینمائیم این
مضمون کلمه بود که از او ظاهر شد و کلمه دیگر در جواب ملک
روس گفته هنگامی که از او سؤال نموده که ما تو هر دو از ملت
واحد هستیم چه تو را بر آن داشت که حمایت اسلام نمود
و با او در محاربه متحد شدی جواب گفته من اعانت اسلام

نمودم بلکه ندای مظلومانی که در بحر اسود کشتیهای آنها را شکستی و غرق نمودی مرا از خواب بیدار نمود و بر رفع ظلم قیام کردم بعد از اصفاء این دو فقره لوح نازل و در آن میفرماید و کلمه در دو مقام از تو استماع نمودیم که عرف عدل و انصاف از او متضوع اگر حضرت ملک خود را ناصر مظلومان میدانند چرا بنصرت این مظلومان که چشم عالم شبه آن رانندیده قیام نمودند مع آنکه در سنین متوالیه ندای ایشان از هر ارضی مرتفع است و در این مدت تحت سیاط ظلم و غضب بوده اند بقسمیکه هر صاحب بصر میگریست و هر صاحب قلبی نوحه نمود کم من ارض صبغت من د ما شهم و کم من بلد ارتفع فیه حنینهم و ضجیحهم و بکائهم در آن لوح اکثر از مصائب وارده از ظلم اعلی جاری و نازل و بعد از ارسال مدتی جواب نیامد بالاخره وزیرش عریضه عرض نمود باین مضمون من نامه شمارا با وزیر خارجه بحضور امپراطور بردیم و تفصیل را ذکر نمودیم نامه را اخذ و پهلوی خود گذاشت و تا حال جوابی در این فقره از او ظاهر نه لذا لوح ثانی از سما مشیت الهی نازل و شخصی از ملا این که باقبال فائز عرض نمود بلسان فرانسوی ترجمه نموده ارسال داشتیم العلم عند الله این است که میفرماید ای ملک ما شنیدیم از تو کلمه را که تکلم کردی بآن هنگامیکه سؤال نمود تو را ملک روس از آنچه واقع شد از حکم حسرب

جواب گفتی در عهد خوابیده بودم بیدار گرد مراندای عباس
 مظلومی که غرق شدند در بحر اسود میفرماید شهادت میدهم
 ندا تو را بیدار نمود بلکه هوای نفس چه که امتحان کردیم
 یافتیم تو را فی معزل یعنی در کناری از کلمه *الی ان قال معز*
 بیانه اگر بودی تو صاحب کلمه مانهدت کتاب الله وراه *ظهرك*
 بعد میفرماید بما فعلت با آنچه عمل نمودی مختلف میشود امور
 در مملکت تو و بهرون میرود سلطنت از کف تو جزای عمل تو
 در آنوقت صیابی نفس خود را در زبانی آشکار واخذ مینماید
 زلازل جمیع قبائل را در آنجا و از این امور مفری نیست مگر
 آنکه بر نصرت امر قیام نمائی و حضرت رون را متابعت کنی
 در این سهیل مستقیم و همچنین میفرماید آیا عزت تو تو را
 مفرور نمود لعمری این عزت پاینده نیست زود است که زایل
 شود مگر آنکه متمسک شوی بحبل محکم حق جل جلاله
 بعد میفرماید من بینیم ما ذلت را که بتعجیل از برای تو
 حرکت مینماید و تو از نائمن هستی یعنی در خوابی و مطالع
 نیستی حال ملاحظه نمائید این امورات را بکمال تصریح
 از قبل اخبار نموده اند و اکثری ظهور این وقایع را امتنع
 میدانستند و محال میشمردند چنانچه وقتی شخصی از این
 عبد سئوال نمود که یعنی امرا طور پاریس عزل میشود چگونه
 سلطنت از او خارج میگردد و عزت او چگونه زائل میشود

و حال آنکه رأس ملوک عالم است این بنده عرض نمود که این عبد آگاه نیست و مطلع نه ولكن اینقدر میدانم که آنچه از لسان عظمت نازل جمیع در ظاهر ظاهر واقع میشود می بینید و می شنوید باری مقصود خادم از این از کار آنکه هر حزبی بر آیات و بینات حق مطلع و آگاه شود و بعلم الیقین بداند که آنچه از بعد ظاهر از قبل از قلم اعلی نازل و چون الواح طوک که در سوره هیکل نازل و همچنین لوح رئیس نزد اکثری چند سده قبل از وقوع موجود لذا ذکر نشد والا اگر این عبد بخواهد از آیات ظاهره و بینات باهره ذکر نماید در فاسر عدیده لازم و شاید بعضی در قبول آن توقف نمایند باری از کل استدعا میکنم بهر حق در حق نظر نمایند چه که کل باین فقره مأمورند و این مخصوص باین ظهور است نقطه بی روح ماسوا فداه میفرماید بچشم او او را به بینید و اگر بچشم غیر ملاحظه کنید هرگز بشناسائی و آگاهی فائز نشوید مشرکین بحیل و مکر ظاهر شده اند که شبه آن دیده نشده و جمیع این امورات را از قبل اخبار فرموده اند طوبی از برای مستقیمی که ضوضاء و اشارات و شبهات اهل عالم را بعبث طنین ذهاب داند ظهور عظیم و امر عظیم از حق میطلبم عباد را بر آنچه سزاوار است مؤید فرماید امروز فرقان بافصح بیان میفرماید ای غافلان ام الكتاب ناطق و افق ایقان منور برهان مشرق

و دلیل واضح بظنون از مطلع نور یقین محروم ننماید و باو هام
از مالک انام ممنوع نشوید امثال این بیانات از منزل آیات
بکرات استماع شده و همچنین این کلمات از لسان عظمت
استماع گشت قوله تبارک و تعالی :

" امروز بیان بکمال شفقت و عنایت ند امینماید و میفرماید
ای اهل من واصحاب من امروز مالک غیب و شهود بر عرش^{ظهور}
ستوی و ام البیان ظاهر بظنون خود را از حقیق مختصوم
منع ننمائید و از کوثر یقین محروم مسازید " و وقتی از اوقات
لسان عظمت باین کلمه مبارکه ناطق اگر بصر به بزرگی آسمان
باشد و بخواهد اقل عما یحصى بشطار دیگر توجه نماید قابل
ورود این بساط نه سبحانک یا من فی قبضتک زمام المعانی
والبیان استلک باسمک الذی به اشرقت شمس القدم من افق
العالم بان تحفظ اصفیائک و احبائک عن مکر الذین کفروا
بک و بآیاتک و اعرضوا عما امرتهم به فی کتیبک و صحفک و زبرک
و الواحک . ای رب تری عبادک الجهلاء الذین جعلوا
الخدعة سلاحهم و الکذب معاذهم و ملاذهم و یفترون
علیک فی اللیالی و الا یام بما نأج به سکان خباء مجسدک
و عظمتک ای رب استلک بانوار وجهک و اسرار امرک بان تنزل
علیهم ما یمرقهم و یعلمهم سبیلک و ما عندک انک انت
المقتدر الکافی و المهیمن الباقی العظیم الحکیم یا اولیاء الله